

GŁOS BRATA

Pismo Parafii św. Brata Alberta - Gdańsk Przymorze

WIELKANOC 2022 r.

Nr 1(91)

Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, Paolo Veronese (1528-1588), obraz na płótnie ok. 1570 r., Państwowe Zbiory Sztuki w Dreźnie

„Wystawiajmy Chrysta Pana, który start śmierć i szatana. Alleluja!”

Nie ustajemy w modlitwie o pokój na świecie.
Dziękujemy Wam Kochani!

Pomoc modlitewna:

Wspieramy wszystkich cierpiących na Ukrainie i poza jej granicami podczas każdej Mszy Świętej (Suplikacja i dodatkowa modlitwa o pokój).

Pomoc materialna:

- Taca z niedzieli 27 lutego oraz ofiary zbierane w naszym kościele podczas Mszy św. w Środę Popielcową były przeznaczone na rzecz wszystkich dotkniętych działaniami wojennymi. Całą kwotę przekazaliśmy do Caritas Archidiecezji Gdańskiej na pomoc Ukrainie.
- Zbiórka żywności długoterminowej, środków czystości, środków higieny osobistej (należy dostarczyć do parafii).

Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi (Mt 5, 9) Wszchemogący Boże, przez wstawiennictwo Matki Bożej Fatimskiej i św. Andrzeja Boboli, przepełnieni ufnością w Twoje nieskończone Miłosierdzie, zwracamy się do Ciebie o ratunek w trudnej sytuacji, w jakiej znalazła się Ukraina.

Dziś, kiedy oczy całego świata zwrócone są na ten kraj, wierzymy, że jako nasz Ojciec i Opiekun pomożesz nam w tej tragedii. Błagamy Cię, Panie, wejrzyj na przywódców narodów, aby zrozumieli wagę zagrożeń, jakie niosą złe decyzje. Udziel im łaski mądrości, spokoju i odwrócenia od grzechu. Przemień serca rządzących i daj im łaskę posłuszeństwa Duchowi Świętemu. Napelnij ich pragnieniem pokoju i poszanowaniem dla Dekalogu oraz ludzkiego życia. Panie, miej w opiece tych wszystkich, którzy już boleśnie odczuli konsekwencje działań na Ukrainie. Wesprzyj rodziny poległych, wlej pocieszenie w serca wdów i sierot, a zmarłych racz przyjąć do Twojego Królestwa. Okaż swą miłość najbardziej bezbronnym, którzy cierpią strach i prześladowanie. Racz wysłuchać, Panie, swoich wiernych i uwolnij naród od tragedii wojny i zachowaj od wojny naszą Ojczyznę. Z całego serca polecamy się Twojej opiece.

Boże Ojczy, prosimy o łaskę zrozumienia Twojej Woli, a także gotowość do pracy i ofiary na rzecz pokoju na świecie. 108 lat temu wybuchła I wojna światowa, wraz z kolejną II wojną i zbrodniami komunistycznymi zginęły miliony niewinnych istnień. Błagamy Cię Boże, aby przywódcy świata wyciągnęli właściwe wnioski z historii i nie do-

puścili do powtórzenia tragedii, w której najbardziej cierpią niewinni.

Najlitościwszy Ojczy, przez wzgląd na Twoje nieskończone Miłosierdzie racz wysłuchać naszych modlitw i obdarzyć świat pokojem. Nie dopuść, Panie, do wybuchu wojny światowej i rozlewu krwi. Oddajemy się Tobie w opiekę z całą ufnością, ofiarowując w intencji pokoju Koronkę do Bożego Miłosierdzia i litanie do św. Andrzeja Boboli.

ks. Proboszcz

Przyjdź, Panie Jezu, przyjdź teraz,
kiedy świat zmierza ku katastrofie,
ponieważ oddalił się od Ciebie.
Przyjdź teraz, kiedy winy narodów
przekraczają wszelką miarę,
otwórz ramiona swojego miłosierdzia
i uzdrow nas!

ks. Dolindo Ruotolo

Dary materialne przekazane przez parafian, przygotowane do przewiezienia do siedziby Caritas Archidiecezji Gdańskiej w ramach pomocy humanitarnej dla uchodźców z Ukrainy.

Słowo od Księdza Proboszcza

W najnowszym numerze Głosu Brata wracamy do parafialnych wydarzeń, które wpisały się w kalendarz duszpasterski. A zatem wspominaamy spotkania sprzed kilku miesięcy, a jednocześnie duchowo pochylamy się nad teraźniejszością. Czas nie jest łatwy. Z niepokojem obserwujemy to, co dzieje się w Ukrainie, Europie i w świecie. Jednak jako ludzie wiary z głęboką nadzieją i ufnością oddajemy się w miłosierne objęcia Chrystusa. On jest naszą siłą...

W tym duchu przeżywamy tegoroczny Wielki Post i dni Wielkiego Tygodnia.

Niech moc Zmartwychwstałego wypełni nasze serca...

Bardzo dziękuję WSZYSTKIM za WSZYSTKO.

*Z podziękowaniem i życzliwością
Ks. Proboszcz Grzegorz Stolczyk*

Ojciec Święty Franciszek mianował bpa Zbigniewa Zielińskiego biskupem koadiutorem diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej. Za budującą kapłańską postawę i wielokrotne nawiedzenie naszej parafii serdecznie biskupowi Zbigniewowi dziękujemy i otaczamy go modlitwą. Życzymy obfitości darów Bożych i mocy Ducha Świętego w nowej diecezji.

Kazania pasyjne podczas tegorocznych Gorzkich Żali głosił klerik Marcin Nowak.

Z ŻYCIA NASZEJ PARAFII

31 XII 2021 – Mszą św. o godz. 18.00 podsumowaliśmy rok 2021. Ks. Proboszcz serdecznie dziękował wszystkim, którzy włączyli się w prace na rzecz parafii, zarówno w wymiarze materialnym jak również duszpasterskim. Dziękował także za modlitwę i wszelkie oznaki życzliwości. Błogosławił wszystkim obecnym na Nowy 2022 Rok.

1 I 2022 – rozpoczęliśmy w naszej archidiecezji nowennę w intencji rodzin. Ks. Arcybiskup Tadeusz Wojda przygotował na tę okazję specjalne „Słowo do Rodzin”.

6 I – obchodziliśmy Uroczystość Objawienia Pańskiego. Tego dnia zostały pobłogosławione kreda i kadzidło. Kredą oznaczaliśmy drzwi naszych mieszkań na świadectwo naszej wiary, a woń kadzidła niech będzie znakiem modlitwy i Bożej obecności w domach. Ofiary zbierane w tym dniu w całej Polsce przeznaczone były na potrzeby misji.

9 I – Niedziela Chrztu Pańskiego zakończyła liturgiczny okres Narodzenia Pańskiego.
• Mszą św. o godz. 13.00 zakończyliśmy wspólną modlitwę podjętą w naszych domach w ramach nowenny w intencji rodzin.

13 I – odbyło się spotkanie zelatorów Wspólnoty Żywego Różańca.

18 I – rozpoczął się Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan pod hasłem: „Zobaczyliśmy Jego gwiazdę na Wschodzie i przyszliśmy oddać Mu pokłon”.

20 I – o godz. 19.00 młodzież z Duszpasterstwa „Lux Cordis”, w ramach Dekanalnego Oratorium Młodych, prowadziła adorację Najświętszego Sakramentu. Ideą tych spotkań jest wspólna modlitwa młodych ludzi oraz każdego, kto pragnie wypraszać dla nich potrzebne łaski. Po godzinnej adoracji animowanej przez członków Wspólnoty spotkanie było kontynuowane na plebanii.

21-22 I – obchodziliśmy Dzień Babci, a następnego dnia Dzień Dziadka. Za wstawiennictwem św. Joachima i Anny – dziadków Pana Jezusa, prosiliśmy o zdrowie i Boże błogosławieństwo dla tych, którzy doświadczają tej godności.

23 I – zgodnie z postanowieniem papieża Franciszka – przeżyaliśmy czas dziękczynienia za Słowo Boże. Ono jest nam dane w słowach Pisma Świętego, które czytamy w czasie Liturgii w kościele, a także w domach podczas modlitwy indywidualnej i rodzinnej. Ojciec Święty wzywa nas, abyśmy w tę niedzielę w sposób szczególny z radością wysławiali Boga, który do nas mówi, ponieważ jest „dobry i łaskawy”. Zachęcamy do pobrania aplikacji, która powstała z inicjatywy Sekcji Nauk Biblijnych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II oraz moderatorów diecezjalnych Dzieła Biblijnego.

26 I – naszą plebanię i klasztor odwiedzi Ks. Abp Tadeusz Wojda, aby przeżywać spotkanie kolędowe wraz z naszymi duszpasterzami i siostrami.

30 I – na Eucharystii o godz. 20.00 studenci oraz wykładowcy modlili się o błogosławieństwo i światło Ducha Świętego na czas zimowej sesji egzaminacyjnej.

• Dobiegł końca czas kolędowy. Odprawiliśmy w kościele ostatnią Mszę Św. dla mieszkańców poszczególnych bloków.

1 II – zainteresowani tematyką Synodu o synodalności zostali zaproszeni na parafialne spotkanie o godz. 19.00 na plebanię.

2 II – obchodziliśmy Święto Ofiarowania Pańskiego. Mogliśmy poświęcić świece gromniczne podczas każdej Mszy św.

• to także dzień szczególnej wdzięczności za osoby konsekrowane we Wspólnocie Kościoła. Dziękowaliśmy Bogu za siostry zakonne pracujące w naszej parafii oraz za kapłanów posługujących wśród nas.

• s. Benedykta zapraszała na wspólne spotkanie dzieci należące do Eucharystycznego Ruchu Młodych oraz te, które dopiero chcą włączyć się do tej Wspólnoty.

27 II – podczas każdej Mszy Świętej modliliśmy się o pokój na Ukrainie i mogliśmy wesprzeć materialnie poszkodowanych. Taca z tej niedzieli oraz ofiary zbierane w naszym kościele podczas Mszy św. w Środę Popielcową były przeznaczone na rzecz wszystkich dotkniętych działaniami wojennymi i zostały przekazane poszkodowanym za pośrednictwem Caritas POLSKA.

• Duszpasterstwo Kościelnej Służby Mężczyzn „Semper Fidelis” uczestniczyło w spotkaniu z okazji XXXV rocznicy powstania KSM, które odbyło się w niedzielę w kościele św. Krzysztofa w Gdańsku.

6 III – gościliśmy w naszej parafii przedstawicieli Wspólnoty Cenacolo, która jest katolickim stowarzyszeniem niosącym pomoc uzależnionej i zagubionej młodzieży szukającej radości i sensu życia. Nasi goście dzielili się swoim świadectwem, zaś przed kościołem można było wesprzeć Wspólnotę, nabywając różne materiały.

26 III – KSM „Semper Fidelis” odbyła Drogę Krzyżową brzegiem morza, która rozpoczęła się o godzinie 15.00 w kościele pw. św. Antoniego w Gdańsku Brzeźnie, za zakończyła Mszą św. w kościele Świętych Piotra i Pawła w Gdańsku Jelitkowie.

1/2 IV – odbyła się Indywidualna Droga Krzyżowa zorganizowanej na wzór ekstremalnych dróg krzyżowych. Do przejścia było ponad 20 kilometrów. Początek w naszym kościele w piątek 1 kwietnia o godz. 22.00.

3-6 IV – rekolekcje wielkopostne dla dzieci, dorosłych, studentów i młodzieży pracującej.

Nowy rok duszpasterski 2022/2023 Kościoła w Polsce pod hasłem „Posłani w pokoju Chrystusa”

Wraz z rozpoczęciem nowego roku liturgicznego Kościoł w Polsce wszedł w ostatni etap trzyletniego programu duszpasterskiego 2019-2022 poświęconego Eucharystii. Hasło programu w tym roku: „Posłani w pokoju Chrystusa” – prowadzić ma do szukania odpowiedzi na pytania: jak żyć Eucharystią na co dzień i jak ukazywać jej społeczny wymiar.

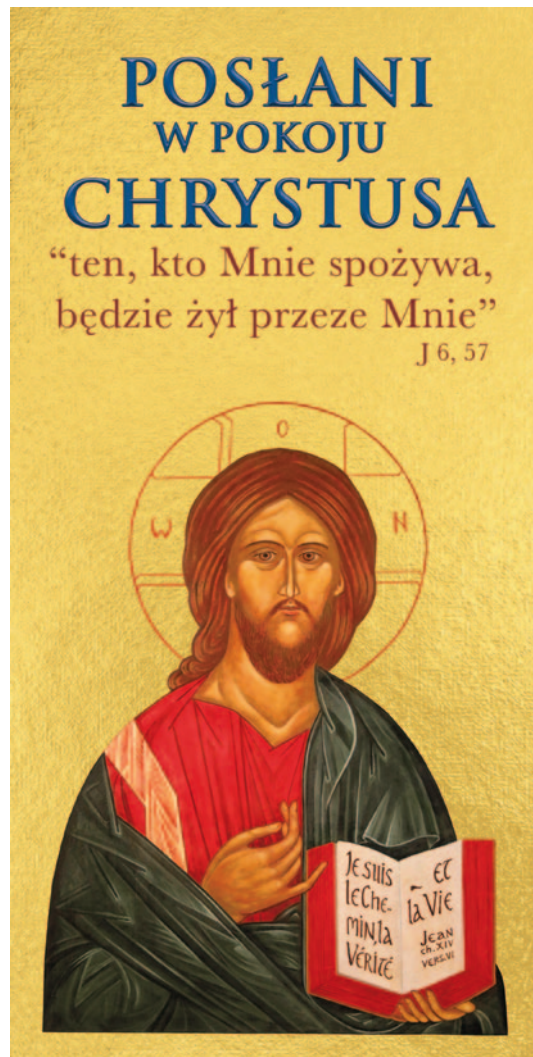
Biskup Andrzej Czaja, przewodniczący Komisji Duszpasterstwa KEP, wyjaśnia, że chodzi o ukazanie konsekwencji udziału w Eucharystii, o przejście od tajemnicy, w którą wierzymy i którą celebруем, do tego, by stała się zasadą nowego życia. Realizacja tego programu polegać ma na szukaniu odpowiedzi, jak żyć życiem Chrystusowym w codzienności, jak się nim dzielić i jak rozwijać eucharystyczny styl życia na co dzień. Najistotniejsze w tym kontekście jest budzenie świadomości, że jesteśmy uczniami-misjonarzami. Hierarcha podkreśla, że ten rok winien też obudzić świadomość, jak wielu ludzi straciliśmy na skutek pandemii oraz że są oni poza Eucharystią. Zaznaczył, że duszpasterz nie może tylko koncentrować się na tych wiernych, którzy wciąż przychodzą do kościoła. Trzeba wyjść na zewnątrz, nawoływać, zapraszać.

Wyrazem misji ewangelizacyjnej może być zaangażowanie się w konkretną posługę miłosierdzia – dostrzeżenie ubogich, bezdomnych, migrantów, a także wszystkich zagubionych i ubogich duchowo.

Biskup Czaja wskazał też na potrzebę kształtowania eucharystycznego stylu życia. Mówiąc o eucharystycznym stylu życia, hierarcha zaznaczył, że świętowanie Dnia Pańskiego nie powinno się ograniczać do jednej godziny spędzonej na Eucharystii. – Warto byłoby zadbać o to, by nasz dom stał się bardziej Kościołem Domowym, szkołą komunii. Zwrócił również uwagę, że przykładem tego mogłaby być wspólna modlitwa domowników.

Pokazać młodym wartość wiary

Bp Czaja pytany o to, czy temat programu duszpasterskiego w sytuacji aktualnej sekularyzacji w Polsce, zwłaszcza wśród

młodziży, ma potencjał mocniejszego nacisku na nową ewangelizację i szukania jej różnych form. „Zastanawiamy się, jak pokazać wartość wiary w Kościół młodemu człowiekowi. Jednak jest to zadanie bardzo trudne.

Podstawowe zadanie wynikające z wiary w Kościół „to po prostu życie obecnością Boga między nami”.

Również osoby wewnątrz Kościoła często nie rozumieją, że to nie jakaś instytucja, organizacja, a Boży dom dla nas, grzesznych ludzi na ziemi, który pomaga nam w ciągłym podejmowaniu powołań do świętości – dodał hierarcha.

Synodalność wyzwaniem dla Kościoła w Polsce

Program duszpasterski uwzględni trwający proces synodalny. „Bardzo zależy nam na tym, by ta odkrywana synodalna rzeczywistość, w którą wprowadza nas papież Franciszek, mocno zakorzeniła się w Kościele w Polsce. Żeby się stała naturalnym sposobem, stylem funkcjonowania i życia wspólnoty Kościoła. To zaowocuje większą odpowiedzialnością katolików za tę wspólnotę, większym zaangażowaniem i wreszcie większą misyjnością” –

powiedział bp Czaja. Tłumacząc idee synodalności, trzeba zatem merytorycznie pokazywać, że od początku swego istnienia Kościół żył duchem synodalnym. Zachęcając do realizacji synodalności, należy zwracać uwagę na znaczenie rady kapłańskiej, diecezjalnej rady duszpasterskiej oraz parafialnych rad duszpasterskich i ekonomicznych.

Konieczne jest też przekładanie teologicznej wizji na praktykę życia Kościoła. Potrzebne są np. różnego rodzaju warsztaty, które pomogą wszystkim, zarówno duchownym jak i świeckim, w zdobywaniu i rozwijaniu umiejętności praktykowania synodalności. Z uznaniem trzeba mówić o tych diecezjach, w których przygotowano szereg materiałów pomocniczych pokazujących w praktyce jak ma być realizowana idea synodalności.

za (PAP)

Wizyta duszpasterska gdańskiego Arcybiskupa w klasztorze i na plebanii

W środę, 26 stycznia naszą plebanię i klasztor sióstr betanek odwiedził ks. arcybiskup Tadeusz Wojda.

Wizyta duszpasterska – kolęda była okazją do wspólnej modlitwy i indywidualnej rozmowy z Pasterzem naszej archidiecezji.

„Miłosierdzie Boże w duszy mojej”

PAN JEZU ZAŻĄDAŁ OD ŚW. FAUSTYNY,
ABY JAKO SEKRETARKA MIŁOSIERDZIA
JAK NAJWIĘCEJ O NIM PISAŁA

„Pisz o Mojej dobroci co ci przyjdzie na myśl. Odpowiedziałam: jak to, Panie, a jak napiszę za wiele? – I odpowiedział mi Pan: – **Córko Moja, chociaż byś mówiła naraz wszystkimi językami ludzkimi i anielskimi, to i tak nie wypowiedziałabyś za wiele, ale owszem, dopiero byś w częście wysławiła dobroć Moją – Moje niezgłębione miłosierdzie.**

O mój Jezu, wkładaj Sam słowa w usta moje, abym mogła Cię godnie uwielbiać. – **Córko Moja, bądź spokojna, czyni co ci każe. Myśl twoja jest złączona z myślą Moją, więc pisz co ci na myśl przyjdzie. Jesteś sekretarką Mojego Miłosierdzia; wybrałem cię na ten urząd w tym i przyszłym życiu. Tak chcę, pomimo wszystkich przeciwności, jakie ci stawiać będą; wiedz, że upodobanie Moje nie zmieni się.**

W tej chwili pogrążyłam się w wielkim upokorzeniu przed Majestatem Bożym. Jednak im więcej się upokarzałam, tym więcej przenikała mnie obecność Boża.” (Dz 1605)

ŚW. FAUSTYNA OPISAŁA SWÓJ POBYT W NIEBIE

„Kiedy podczas adoracji odmawiałam *Święty Boże*, kilkakrotnie, wtem ogarnęła mnie żywsza obecność Boża i zostałam w duchu porwana przed Majestat Boży. I ujrzałam jak oddają chwałę Bogu Aniołowie i Święci Pańscy. Tak wielka jest ta chwała Boża, że nie chcę się kusić opisywać, bo nie podołam, a przez to aby dusze nie myślały, że to już wszystko com napisała;

– Święty Pawle, rozumiem cię teraz, żeś nie chciał opisywać nieba, aleś tylko powiedział, że – ani oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani w serce człowieka nie wstąpiło, co Bóg nagotował tym, co Go miłują, – Tak jest, a wszystko, jak od Boga wyszło, tak też i do Niego wraca, i oddaje Mu doskonałą chwałę.

A teraz, gdy spojrzałam na moje uwielbienie Boga – O, jak ono nędzne! A, jaką jest kroplą w porównaniu do tej doskonałej niebieskiej chwały. O, jak dobry jesteś Boże, że przyjmujesz i moje uwielbienie i zwracasz łaskawie ku mnie Swoje Oblicze i dajesz poznać; że miła Ci jest modlitwa nasza.” (Dz 1604)

UWIELBIENIE MIŁOSIERDZIA BOŻEGO

„Bądź uwielbiony Boże w dziele miłosierdzia Twego,
Bądź błogosławiony przez wszystkie serca wierne,
Które doznają spojrzeń Twojego,
W których jest Twe życie nieśmiertelne.

O mój Jezu, miłosierdzia, bolesny był Twój na
ziemi żywot święty,
I skończysz Swe dzieło w strasznej męce katuszy,
Wisząc na drzewie krzyża rozpięty,
A to wszystko, z miłości dla naszej duszy.

W miłości niepojętej pozwoliłeś otworzyć Najświętszy
Bok Swój,

I wytrysły z Serca Twego strumienie Krwi i Wody,
Tu jest żywy miłosierdzia Twego źródło,
Tu dusze doznają pociechy i ochłody.

W Najświętszym Sakramencie zostawiłeś nam
miłosierdzie Swoje,

Oto Twa miłość tak zaradzić raczyła,
Bym idąc przez życie, cierpienia i znoje,
Nigdy o Twej dobroci i miłosierdziu nie wątpiła.

Bo choćby na mej duszy zaciążyły światła całego nędze,
Nie wolno nam wątpić ani na chwilę,
Ale mieć ufność w miłosierdzia Bożego potędze,
Bo Bóg duszę skruszoną przyjmuje mile.

O, niewysłowione miłosierdzie naszego Pana,
Źródło litości i wszelkiej słodyczy,

Ufaj, ufaj duszo, choć jesteś grzechem skalana,
Bo gdy się zbliżysz do Boga, nie doznasz goryczy.

Bo On jest żywym ogniem wielkiej miłości,
Gdy się do Niego szczerze zbliżymy,
Nikną nasze nędze, grzechy i złości,
On wyrówna długi nasze, gdy Mu się oddamy.” (Dz 1748)

DZIENNICZEK

Święta s. M. Faustyna Kowalska
ze Zgromadzenia Matki Bożej Miłosierdzia

Synod o synodalności

1 lutego tego roku odbyło się w naszej parafii drugie spotkanie w ramach diecezjalnego etapu Synodu o synodalności, podczas którego zostały wymienione cele synodu: spotkanie, słuchanie i rozeznawanie wspólnotowe.

Cele synodu

- Wychowanie przez Ducha Świętego do mentalności synodalnej
(pytanie fundamentalne o podążanie razem)
- Nadanie odnowionego stylu życia Kościołowi
- Zadanie trwałe

- Słuchanie
- Dialog (gr. *parrhesia*)
- Rozeznawanie wspólnotowe

Wszyscy tworzymy wspólnotę Kościoła, synod jest więc procesem eklesjalnym, który zobowiązuje nas do podążania razem i do wspólnego angażowania się w realizację misji zbawienia.

Biorąc pod uwagę obecne czasy chaosu ideologicznego i agresywnej ateizacji w świecie, synod może stanowić ważny krok na drodze umocnienia jedności Kościoła. Synodalny proces

uzdrowienia ma być prowadzony przez otwarcie się na światło Ducha Świętego, abyśmy się mu wszyscy poddali – i duchowni, i świeccy. Jest nam potrzebny Kościół odnowiony zgodnie z zamysłem Boga. W zorganizowanej hierarchicznie wspólnocie rola pasterzy jest zasadnicza. To duszpasterze mają świadczyć o prawdzie Bożej, prowadzić ludzi do Chrystusa oraz realizować ich powołanie do świętości.

Na spotkaniu poruszane było także zagadnienie apologetyki w odniesieniu do treści zawartych w encyklice św. Jana Pawła II „Fides et ratio”. Mówiliśmy także o pastoralnym zakresie nauczania Kościoła i o potrzebnym samodzielnym wysiłku osób niekonsekrowanych do zgłębiania i wzrastania w wierze. Wszystkie działania Kościoła zmierzają do jednego celu – poprzez uświęcanie się dążenie do zbawienia.

200-lecie Dzieła Rozkrzewiania Wiary

W XIX wieku powstało Dzieło Rozkrzewiania Wiary za sprawą młodej kobiety Pauliny Jaricot. Urodziła się 22 lipca 1799 r. w Lyonie, w rodzinie Joanny i Antoniego. Jej szczęśliwe dzieciństwo było przepojone miłością i opowiadaniem o misjach. Kiedy miała 17 lat, usłyszała kazanie ks. J. Wurtza o zwinionej próżności. Sama uważała się za osobę, która chce być podziwiana przez wszystkich. Odtąd postanowiła się zmienić i poświęcić się Bogu. Na Boże Narodzenie 1816 r. złożyła wieczyste przyrzeczenie dziewictwa. Gromadziła wokół siebie dziewczęta, które chciały dzielić z nią jej ideały. Odkryła swój talent organizacyjny. W tym samym czasie bp Louis DuBourg z Luizjany zwrócił się do społeczeństwa francuskiego o materialne wsparcie duszpasterstwa emigrantów francuskich w Ameryce. Paulina zaczęła zastanawiać się nad możliwością pomocy. Szukała jej u Boga. „Dana mi została jasna wizja tego planu i jednocześnie zrozumiałam łatwość, z jaką każdy mógłby się włączyć w ten plan”. Opracowała prostą strukturę opierającą się na 10-osobowych sekcjach: 10 sekcji tworzy centurię, a 10 centurii – dywizję. Pierwsze grupy składały się z robotnic fabryki jedwabiu ojca. Spotkania grup służyły także wymianie informacji o misjach i rozprowadzaniu publikacji otrzymywanych z Paryskich Misji Zagranicznych. W krótkim czasie akcja rozciągnęła się, objęła cały Lyon.

W wyniku połączenia stowarzyszenia Pauliny Jaricot z grupą prowadzoną przez panią Petit ukonstytuowało się Dzieło Rozkrzewiania Wiary. Papież Pius VIII nadał mu

stosowne przywileje, potwierdzone przez jego następców: Grzegorza XVI i Leona XIII.

Drugim dziełem Pauliny Jaricot był Żywy Różaniec. W 1826 r. podjęła ona trudne wyzwanie upowszechnienia Różańca. Stworzyła 15-osobowe grupy, z których każda zobowiązywała się do codziennego odmawiania dziesiątki Różańca w intencji misji oraz do medytacji nad tajemnicą. Paulina przyrównywała 15 ludzi do 15 bryłek węgla, mówiła: „Piętnaście węgli; jeden płonie, trzy lub cztery tlą się zaledwie, a pozostałe są zimne – ale zbierzcie się razem, a wybuchnie ogniem”. Liczba osób należących do Żywego Różańca bardzo szybko rosła. Powstały prawdziwe armie modlących się za misje także we Włoszech, Belgii, Szwajcarii, Anglii i wielu regionach Ameryki. Różaniec zakorzenił się mocno w Indiach, a przede wszystkim w Kanadzie. W samej Francji w momencie śmierci Pauliny w 1862 r. Żywy Różaniec liczył 2 250 tys. członków. W ten sposób realizowało się powiedzenie Pauliny: „W górę serca! Nie rońmy łez nadaremno, nie zajmujemy zbyt wiele naszych serc małymi sprawami osobistymi, ale obejmijmy nimi cały świat”.

W stulecie jego założenia Dzieła Pauliny Jaricot, 3 maja 1922 r. papież Pius XI podniósł je do rangi organizacji papieskiej. Dzisiaj Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary jest uniwersalną i jedną z najważniejszych instytucji wspierających działalność misyjną Kościoła katolickiego.

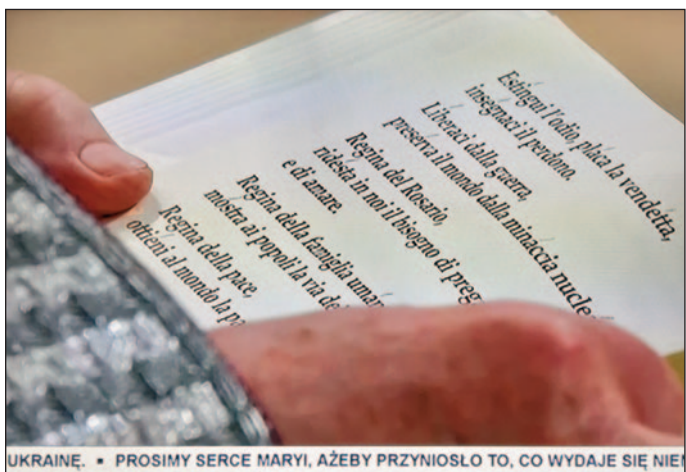
Za Andrzej Miotk SVD

Akt poświęcenia ludzkości Niepokalanemu Sercu Maryi

W uroczystość Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny, w trakcie nabożeństwa pokutnego, Głowa Kościoła, papież Franciszek, dokonał uroczystego duchowego Aktu Poświęcenia Ludzkości, a zwłaszcza Rosji i Ukrainy Niepokalanemu Sercu Maryi, aby Ona, Królowa Pokoju, wyjednała światu pokój. W tym samym czasie ks. kard. Konrad Krajewski modlił się w sanktuarium w Fatimie i w imieniu papieża dokonał aktu poświęcenia przed figurą Matki Bożej Fatimskiej.

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki prosił wszystkie diecezje o przyłączenie się do apelu papieża. W naszej parafii odbyła się uroczysta Eucharystia, której przewodniczył ks. Proboszcz. W czasie rzeczywistym, w łączności z Ojcem Świętym modlącym się w Watykanie, ks. Proboszcz, w naszym kościele przed figurą Matki Bożej Fatimskiej odczytał ten sam Akt Poświęcenia Niepokalanemu Sercu Najświętszej Maryi Panny.

Dzień Świętości Życia – 25 marca

25 marca, w uroczystość Zwiastowania Pańskiego, Kościół przeżywa po raz 30. Dzień Świętości Życia ustanowiony przez papieża Jana Pawła II w 1992 roku. W tym dniu w sposób szczególnie spoglądamy nie tylko na swoje życie, które jest wielkim darem Stwórcy. W tym dniu możemy zatroszczyć się o życie tych najbardziej bezbronnych, jeszcze nienarodzonych dzieci, którym grozi zagłada w łonie matki. W tej intencji, tego dnia, możemy podjąć Duchową Adopcję Dziecka Poczętego.

Obecny rok jest wyjątkowy ze względu na toczącą się wojnę w Ukrainie. Wojna, to mało powiedziane. Rosjanie po bandycku napadli na Ukrainę i – dążąc do podporządkowania sobie całego kraju – chcą wywołać strach, by zmusić Ukraińców do poddania się. Atakują głównie miasta a w nich szpitale, szkoły, budynki mieszkalne. Bezpardonowa agresja zmusiła do ucieczki z kraju kobiety z dziećmi, by uchronić to, co najcenniejsze, własne dzieci. Spowodowało to wielką falę migracji do państw sąsiadujących z Ukrainą, w których znalazło się ok. 3 milionów kobiet i dzieci. Taki stan rzeczy nie może trwać bez reakcji obronnej na bestialskie ataki agresorów. Organizuje się więc manifestacje domagające się zaprzestania zabijania bezbronnych ludzi: dorosłych i dzieci.

Wiele takich manifestacji odbyło się także w Polsce. 12 marca, z placu Trzech Krzyży ruszył pochód przez Warszawę pod hasłem: „Matki wołają – przestańcie strzelać do dzieci!”. W wielu innych miastach też odbywają się pochody w obronie dzieci i życia.

Tegoroczny „Dzień Świętości Życia” i podjęta Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego, rozpocznie trwającą dziewięć miesięcy modlitwę, polegającą na codziennym odmawianiu jednej tajemnicy różańcowej oraz specjalnej modlitwy w intencji dziecka i jego rodziców. Imię dziecka zna tylko Bóg. Modlitwa taka ma wielką moc i ochroni także wiele ukraińskich dzieci.

Teresa Sowińska

Duchowa Adopcja Dziecka Poczętego

„Nam się czasem wydaje, że dla Boga trzeba robić nie wiadomo co. A czasem wystarczy bardzo mało, takie prawie nic.”

ks. Jan Kwiatkowski

Uroczystość Zwiastowania Pańskiego, podczas Mszy św. o godz. 9.00 i 18.00 osoby chętne złożyły uroczyste przyjęcie

„Duchowej Adopcji Dziecka Poczętego” w intencji ochrony nienarodzonego dziecka zagrożonego zagładą oraz podjęły zobowiązanie do codziennej modlitwy – jednej dziesiątki Różańca. Modlitwę odmawia się przez 9 miesięcy do uroczystości Bożego Narodzenia, czyli przez okres wzrostu dziecka w łonie matki.

Świętowanie Wspólnoty Żywego Różańca

13 stycznia odbyło się świąteczne spotkanie opłatkowe zelatorów Wspólnoty Żywego Różańca. Po modlitwie i życzeniach złożonych przez ks. Proboszcza z radością dziękowaliśmy Bogu za miniony, niełatwy rok i z nadzieją snuliśmy plany na najbliższe miesiące.

Tego wieczoru podziękowaliśmy pani Urszuli Rojek za Jej wieloletnią posługę we Wspólnocie, za serce i zaangażowanie w pracy na rzecz innych. Ks. Proboszcz w dowód uznania podarował jej miniaturę płaskorzeźby św. Brata Alberta z prezbiterium naszego kościoła. Członkowie wspólnoty różańcowej podziękowali p. Uli za jej wspaniały przykład oddania się sprawom parafii od początku jej istnienia, czyli od trzydziestu czterech lat, za wielkie serce i za sumienne wykonywanie swoich zobowiązań. Pani Ula we Wspólnocie Różańcowej pełniła funkcję zelatora Róży i skarbnika. Pogarszający się stan jej zdrowia spowodował konieczność zrezygnowania z dalszej aktywności. Pani Urszuli życzymy wiele zdrowia po najdłuższe lata życia...

W dalszej części spotkania zelatorzy przekazali swoje uwagi i spostrzeżenia dotyczące funkcjonowania poszczególnych Róż Różańcowych, a jest ich w naszej parafii dwanaście.

Po części oficjalnej był czas, aby w radosnej atmosferze porozmawiać przy stole zastawionym słodkościami. Dziękujemy wszystkim za rodzinną atmosferę a paniom – Teresie i Krystynie – za przygotowanie słodkości.

Ks. Proboszcz, Teresa Sowińska

Wspólnoty „Lux Cordis” dzielą się opłatkiem na spotkaniu wigilijnym

Świąteczne spotkanie Wspólnoty Jezusowej Łodzi

4 stycznia 2022 roku odbyło się świąteczne spotkanie i agapa Wspólnoty Jezusowej Łodzi. Po odczytaniu fragmentu Ewangelii o Narodzeniu Pana oraz po życzeniach świątecznych i noworocznych, zasiadliśmy do wspólnego stołu, aby dzielić się radością i miłością.

Świadek Danuty

Szczęście Boże, mam na imię Danuta, jestem ze Wspólnoty Jezusowej Łodzi Szkoły Nowej Ewangelizacji. Jestem we wspólnocie od dwudziestu lat, czyli od samego początku. To właśnie w 2001 roku dla mnie osobiście wszystko się zaczęło – na nowo.

Wspólnota Jezusowej Łodzi powstała w październiku 2001 roku jako owoc parafialnych rekolekcji ewangelizacyjnych. Pierwszym przejawem działalności Wspólnoty był udział grupy osób w przygotowaniu tych rekolekcji pod okiem księdza proboszcza Grzegorza Stolczyka i przewodnictwem księdza Dariusza Żyźniewskiego, późniejszego ojca założyciela wspólnoty. Pan Bóg przyprowadził mnie na te rekolekcje - jak i kilkoro z nas – i tak już pozostałam na dwadzieścia kolejnych lat. Dzisiaj moje serce się raduje, że mogę o tym trochę opowiedzieć.

Wspólnota Jezusowej Łodzi jest wspólnotą modlitewno-ewangelizacyjną. Gromadzi ludzi młodych duchem. Wzorem dla każdego z nas jest Abraham, który – skupiając w sobie cechy człowieka starego

i młodego – wyrusza w drogę nie sam, ale właśnie we wspólnocie. Naszym kapitanem jest Jezus Chrystus, mapą – Słowo Boże; profesorem, nauczycielem i wiatrem – Duch Święty, sternikiem – zawsze pasterz, zaś my wszyscy jesteśmy podróżnikami.

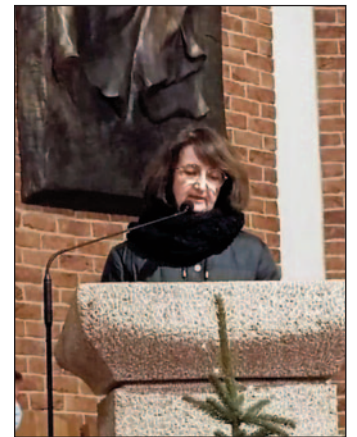
Na wzór Abrahama podróżujemy z Jezusem, formując siebie i dzieląc się tym z innymi. Wspólnota składa się z małych grup nazywanych Winnicami. W ramach Wspólnoty działają diakonie, zajmujące się poszczególnymi zadaniami. Diakonie ciągle się powiększają i działają coraz prężniej, odpowiadając na bieżące potrzeby Wspólnoty i parafii.

WJŁ korzysta z formacji Szkoły Nowej Ewangelizacji oraz rekolekcji. Sami czerpiemy z Bożego Miłosierdzia, ale też nie chcemy zatrzymywać tego tylko dla siebie. Staramy się je rozdawać, dzielić się nim na różne sposoby. WJŁ jest wspólnotą otwartą, żywą i stale się formującą. Tu smutek dzielony na dwoje staje się połową smutku, a radość dzielona - podwójną radością.

Danuta, 24 listopada 2021 r.

Adoracja Najświętszego Sakramentu Wspólnoty Jezusowej Łodzi

16 stycznia 2022 r., jak zawsze w trzecią niedzielę miesiąca, członkowie Wspólnoty Jezusowej Łodzi przygotowali liturgię Mszy świętej o godz. 18.00, potem uwielbiali Boga w czasie wystawienia Najświętszego Sakramentu połączonego z modlitwą wstawienniczą. Zapraszamy na Mszę świętą i adorację wszystkich potrzebujących modlitwy wstawienniczej zawsze w trzecią niedzielę miesiąca na godzinę osiemnastą.

Świąteczne spotkanie „Klubu Seniora”

W styczniu 2022 r. odbyło się świąteczne spotkanie Klubu Seniora. Przy wspólnym stole dzieliliśmy się radością i wspomnieniami minionego roku. W lutym na spotkaniach Klubu Seniora zapoznaliśmy się treścią Listu Apostolskiego Jana Pawła II „O Różańcu Świętym”, aby lepiej rozumieć i głębiej przeżywać modlitwę różańcową w naszej wspólnocie parafialnej oraz w indywidualnej medytacji. Natomiast w marcu wysłuchaliśmy piosenki o Ukrainie w wykonaniu zaprzyjaźnionego z naszą parafią zespołu dziecięcego „Oktecik” ze SP 52 w Gdańsku. W ramach pomocy uchodźcom z Ukrainy, którzy przebywają w mieszkaniu jednej z dziewczynek śpiewających w tym zespole, zebraliśmy dobrowolne datki na zaspokojenie potrzeb dwóch kobiet i ich dzieci w pierwszych dniach pobytu w naszym mieście.

ks. Marek

Błogosławieństwo studentów i wykładowców

Przed sesją egzaminacyjną, w niedzielę 30 stycznia, pod koniec Mszy św. akademickiej o godz. 20.00 miało miejsce błogosławieństwo studentów i wykładowców.

„Boże, jedyne Źródło wszelkiej mądrości i wiedzy, Ty pozwoliłeś ludziom zdobywać wykształcenie, by mogli prowadzić dobre i święte życie. Pokornie Cię prosimy, oświeć umysły tych ludzi, studentów i wykładowców. Daj im Twego Ducha poznania prawdy, mądrości i przenikliwości, aby wszystkie ich wysiłki, jakie włożyli w przekazywanie i zdobywanie wiedzy, przyniosły jak największy pożytek” – modlili się kapłani.

XXX Światowy Dzień Chorego

Jak co roku 11 lutego, w liturgiczne wspomnienie MB z Lourdes, celebrowaliśmy uroczystą Mszę Świętą dla cierpiących. Podczas wspólnej modlitwy nasi seniorzy mogli także przyjąć Sakrament Chorych.

ks. Proboszcz

Poświęcenie świec dzieciom I Komunijnym

6 lutego, podczas Mszy Świętej o godz. 11.00, dzieci przygotowujące się do I Komunii Świętej przeżywały dzień odnowienia Przymierza Chrzcielnych. Uroczystość była związana z poświęceniem świec.

Wspólnota Młodzieżowa „Lux Cordis”, spotkania na początku roku

Nie tak dawno temu świętowaliśmy Nowy Rok, a już dobiega koniec lutego. Korzystając z feryjnego czasu wypoczynku, warto spojrzeć wstecz, by dokonać refleksji i docenić ten szybko upływający czas formacji w młodzieżowej wspólnocie „Lux Cordis”.

Nasze pierwsze wtorkowe spotkanie w nowym roku rozpoczęliśmy wspólną Eucharystią w kaplicy Sióstr Beatek. Podczas homilii rozważaliśmy, że każdy z nas ma swojego „Jana Chrzciciela”. Jest to osoba, która pokazała nam piękno wiary, która nas do niej wprowadziła, zachęciła do nawrócenia. Wspólnie modliliśmy się w intencji osób z naszej wspólnoty, które urodziły się w styczniu. Po Eucharystii przeszliśmy do salki parafialnej na wspólną integrację, gdzie mogliśmy razem miło spędzić resztę wieczoru.

Następnego dnia, w środę, udaliśmy się na wspólną integrację do centrum Gdańska. Najpierw posililiśmy się wybornym posiłkiem w jednej ze słynnych restauracji z charakterystycznym „M” w logo. Po tak zacnej uczcie przyszedł czas na szaleństwo na lodowej tafli przy Placu Zebrań Ludowych. Emocji nie brakowało.

25 stycznia mieliśmy ogromną przyjemność gościć w naszej wspólnocie Państwa Annę i Roberta Kobieliów. Spotkanie dotyczyło rozeznawania życiowego powołania i tego, czym ono w istocie jest. Nasi goście podzielili się również świadectwem ich osobistego rozeznawania powołania, a także przygotowali dla nas specjalne warsztaty, które stanowiły wielką pomoc przy poruszonym zagadnieniu. To spotkanie zapadnie nam na długo w sercach.

Przyszedł luty, miesiąc w którym wkroczyliśmy wpatrując się w Pana Jezusa ukrytego w Najświętszym Sakramencie. Wspólnie przeżyliśmy ten czas na modlitwie przy akompaniamencie pieśni religijnych, rozważań, które przygotował dla nas kleryk Marcin. Nie zabrakło również ciszy na rozmowę sam na sam z Jezusem. Po zakończonej adoracji przeszliśmy do salki, by spędzić wspólnie czas i porozmawiać przy gorącej herbacie.

Luty to również czas intensywnej sesji egzaminacyjnej dla naszych starszych kolegów i koleżanek z Duszpasterstwa Akademickiego „Lux Cordis”. W związku z tym

mieliśmy okazję, aby wspólnie ze studentami modlić się podczas Eucharystii. Była to doskonała okazja do tego, by na własne oczy zobaczyć jedność, jaką stanowimy wszyscy razem w ramach Wspólnoty „Lux Cordis”. Po zakończonej Eucharystii przeszliśmy do salki parafialnej na tzw. integrację przy herbacie i grach planszowych.

W pierwszy wtorek ferii zimowych udaliśmy się na lodową taflę, by poszaleć odrobinę na łyżwach. Tym razem nieco bliżej, bo do znajdującej się nieopodal Hali Olivia. Oczywiście po takim wysiłku trzeba było nadrobić trochę spalonych kalorii. Tak się złożyło, że zaraz po sąsiedzku znajdowała się dobrze nam znana restauracja „M”. Zmęczeni, najedzeni i szczęśliwi rozeszliśmy się do domów.

Tak minęły nam dwa pierwsze miesiące nowego roku. Najcenniejsze jest budowanie więzi: z Bogiem, z drugim człowiekiem i z sobą samym. A to w ostatnim czasie pandemii było bardzo zaburzone. Wspólnota daje nam tę możliwość, by wyjść z „sieci” i wejść w więzi: te najcenniejsze, które niesiemy ze sobą przez całe życie.

ks. Szymon Turzński

Wspólnota Młodszej Młodzieży „Lux Cordis”

„Upływa szybko życie, jak potok mija czas...” Wydaje się, że słowa tej piosenki są jak najbardziej trafne, patrząc na to, że nie tak dawno witaliśmy Nowy Rok 2022, a tu zbliża się koniec lutego. Owo szybkie mijanie czasu odczuwamy również w naszej wspólnocie SMYK-ów, czyli Wspólnoty Młodszej Młodzieży „Lux Cordis”.

STYCZEŃ 2022

Pierwsze spotkanie w 2022 roku miało miejsce w pierwszą środę stycznia, a było to tuż przed uroczystością Objawienia Pańskiego, czyli Świętem Trzech Króli. W związku z tym spotkaliśmy na wspólnym oglądaniu filmu pt. „Czwarty Król”. Największym wydarzeniem miesiąca była jednak nasza pamięć o naszych dziadkach i babcjach. Dlatego wyraziliśmy im wdzięczność za ich obecność w naszym życiu i wykonaliśmy dla nich piękne bukiety kwiatów. Oczywiście, oprócz wspólnej integracji nie zabrakło formacji – rozważania Pisma Świętego, Mszy Świętej, Adoracji oraz konferencji, która odbyła się w ramach Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan – dzięki czemu jako wspólnota ponownie skupiliśmy się wokół Pana Jezusa.

LUTY 2022

Luty to czas wyczekiwany ferii zimowych, ale to nie oznacza, że SMYKI się nudzą. Wręcz przeciwnie. W tym miesiącu poczuliśmy, że nie jesteśmy tylko jedną ze wspólnot, ale tworzymy swego rodzaju jedną, wielką rodzinę, w której pierwsze miejsce zajmuje oczywiście Pan Jezus,

bez którego nie byliśmy zgraną ekipą. Fakt, że jesteśmy rodziną, potwierdziła nasza wspólna zabawa w znany teleturynie telewizyjny, czyli „Familiadę”. Jednakże to nie koniec atrakcji, bowiem podczas ferii zimowych (14.02.2022 – 27.02.2022) przypadł dzień łasuchów, czyli Tłusty Czwartek. Postanowiliśmy zatem w przeddzień tego dnia zabawić się w kucharzy i samodzielnie wykonać pyszne pączki.

W taki oto sposób minęły nam pierwsze dwa miesiące tego roku, a przed nami kolejne spotkania integracyjno-formacyjne. Serdecznie zapraszamy kolegów i koleżanki z klas V-VIII do naszej wspólnoty, aby wspólnie spędzić czas na modlitwie i zabawie. Spotykamy się w każdą środę i w każdy piątek od 19:00 do 21:00. :)

Ks. Bartłomiej

„SMYKI” w styczniu i lutym 2022 r.

Wspólnota postakademicka „Amen.”

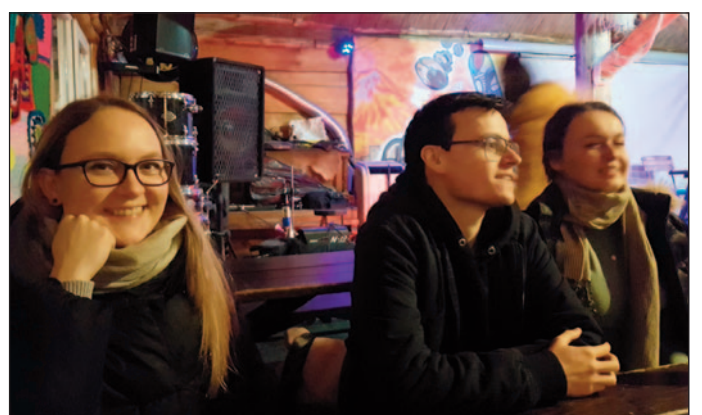
Nasza Wspólnota postakademicka Amen kontynuuje formację, która prowadzona jest w oparciu o Historię Zbawienia zawartą w Starym Testamencie. W nowym roku wsłuchiwaliśmy się w biografię patriarchów: Jakuba, Józefa oraz Mojżesza, które zostały opisane w Księdze Rodzaju i Księdze Wyjścia. Prezentacje przygotowywane były przez członków wspólnoty. Po nich zawsze była chwila na rozważania i dzielenie się spostrzeżeniami w grupkach oraz najważniejsza część spotkania – adoracja w kaplicy.

Nie zapominamy również o integracji. Raz w miesiącu po Mszy świętej przeznaczamy czas na wyjścia (kręgle, kino) lub różnego rodzaju inicjatywy (walentynki, karnawał).

Wzbogacającym akcentem są spotkania z ciekawymi gośćmi. W tym roku mieliśmy wielką przyjemność gościć panią Ewę Liegman z hospicjum dla dzieci. Pani Ewa mówiła o swoim doświadczeniu w towarzystwie chorym dzieciom i rodzicom.

Jak widać w naszej formacji kładziemy nacisk na poznanie Słowa Bożego, adorację Najświętszego Sakramentu oraz rozwój psychologiczny.

Katarzyna Sitarska

DA „Lux Cordis” na rekolekcjach wielkopostnych

Okres Wielkiego Postu trwa w najlepsze. Członkowie naszej społeczności w miniony weekend wyruszyli na Wielkopostne Dni Skupienia, które miały miejsce w niewielkiej kaszubskiej miejscowości Nowa Karczma. Były to niespełna trzy dni wypełnione ciszą, skupieniem, ciągłą modlitwą oraz adoracją Pana Jezusa. Nasz czas rekolekcyjny oprócz modlitwy wypełniały konferencje, które to były przygotowane przez naszego opiekuna duchowego księdza Wiktora. Tematem wokół, którego skupione były nasze myśli i serca była kwestia wdzięczności w naszym życiu. Mimo bardzo napiętego planu dnia nie zabrakło czasu na gry i rozmowy integrujące naszą wspólnotę. Był to wyjazd, którego zapewne większość z nas potrzebowała w tym czasie.

Mateusz

Droga krzyżowa dla dzieci

Droga krzyżowa w każdy piątek: dla dzieci o godz. 17.00; dla dorosłych o godz. 8.00 i 18.40; dla młodzieży o 20.00. Gorzkie żale z kazaniem pasyjnym w niedzielę o godz. 17.00. W dniach 3-6 marca rekolekcje wielkopostne dla dzieci, dorosłych, studentów i młodzieży pracującej.

3. Indywidualna Droga Krzyżowa

W dniu 1 kwietnia odbyła się 3. Indywidualna Droga Krzyżowa. Uczestnicy, w liczbie 120 osób, wyruszyli z naszego kościoła i przez kolejne godziny docierali do świątyń Przymorza, Oliwy, Żabianki, Sopotu, Jelitkowa i Zaspy, aby tam rozważać poszczególne stacje drogi krzyżowej. Po przebyciu 20 km, zmęczeni, ale duchowo ubogaceni pokłonili się Chrystusowi obecnemu w Najświętszym Sakramencie, gdyż w naszym kościele trwała całonocna adoracja.

Ks. Proboszcz

Do Świętego Józefa

W galilejskiej krainie w mieście Nazarecie,
Ludzie żyli podobnie jak gdzie indziej na świecie.
I Ty żyłeś, Józefie, wśród swego narodu
Jako skromny cieśla z królewskiego rodu.

W pobliżu mieszkała dziewczyna, młodzianka,
prześliczna, uboga,
Która całym swym sercem ukochała Boga.
Dwa najczystsze serca – Bóg sprawił na Niebie,
Aby na tej ziemi były blisko siebie.

By mogły się wypełnić wielkie plany Pana
I wyrwać człowieka spod mocy szatana.
Zobaczyłeś, Józefie, Maryję w odmienionym stanie.
W Twym sercu się zrodziło wielkie zamieszanie.

Anioł przyszedł z pomocą przysłany przez Boga:
„Niech Cię, Józefie, opuści niepewność i trwoga.
Z Ducha Św. poczęło się Dziecię pod sercem Maryi”.
Odtąd, Józefie, nie straciłeś ani jednej chwili.

Otoczyłeś opieką swą małżonkę, Matkę Zbawiciela,
Uchroniłeś przed okrutnym prawem Izraela.
Gdy się Jezus już narodził – z radością, w podzięcie,
Pierwszy – po Maryi – wzięłeś Go na ręce.

Wraz z Maryją tworzyliście Najświętszą Rodzinę,
W której Jezus na tej ziemi przeżył piękne chwile.
Choć nie brakło Ci, Józefie, w życiu trudów i udręki,
Ufność Bogu umacniało ciepło Jezusowej ręki.

Z woli Boga jest Ci dana niezwykła Rodzina,
Pokochałeś więc Jezusa jak własnego syna.
By zapewnić byt rodzinie, w pocie czoła pracowałeś.
Gdy się Jezus Wam zagubił, z bólem serca Go szukałeś.

Do dziś nas, św. Józefie, Twe życie zachwyca
i wzrusza.
Byłeś najwierniejszym Oblubieńcem Maryi.
Uratowałeś życie Jezusa.
Prosimy Cię, św. Józefie, dodawaj odwagi i wstawiaj się
za nami,
Pomóż obronić każde ludzkie życie, przed
współczesnymi „Herodami”.

Przyjdź z pomocą naszej Polsce, w której wiele zła się
dzieje,
Wielu ludzi zagubionych traci wiarę i nadzieję.
W tym tak trudnym dla nas czasie, wszyscy bardzo Cię
prosimy,
Weź nas wszystkich w Swą opiekę i nasze rodziny.

Święta Rodzina i Trójca Święta, XVII-wieczny obraz olejny na płótnie (1657-1710). Autor: Vasquez de Arce y Ceballos, Gregorio z Bogoty w Kolumbii.

Weź w opiekę wszystkich ojców, aby z Ciebie
przykład brali,
Mimo trudów, przeciwności wiarę w sercach
zachowali.
Niech rodzina silna Bogiem Miłość rodzi i rozwija,
Niech w tym dziele dopomaga sam Pan Jezus
i św. Maryja.

Jesteś, św. Józefie, blisko Boga w Niebie,
Z nadzieją zanosimy, modlitwy do Ciebie.
Wierzmy, że Pan Bóg Twoich próśb wysłucha
I uwolni wielu ludzi z siideł złego ducha.

W Roku Świętego Józefa
Anna Trzeciak

Chór Brata Alberta na gościnnych występach

Wspólna modlitwa na Przymorzu i w Malborku

Papież Franciszek ogłosił rok 2021 Rokiem św. Józefa. Z tej okazji nasz chór Brata Alberta gościł w parafii naszego Przymorskiego Dekanatu, której patronuje Oblubieniec Maryi i swoim śpiewem ubogacał wspólną niedzielą modlitwę. Było to 17 października, 12 grudnia i 9 stycznia br. Radość wszystkich, zarówno śpiewających jak i słuchających, była ogromna. Warto także dodać, iż wśród śpiewaków są osoby, które na co dzień należą do parafii św. Józefa.

Ponadto Chór Brata Alberta, który na co dzień ubogaca swoim śpiewem Msze św. w naszym kościele, w drugą i czwartą niedzielę miesiąca, od czasu do czasu, wyjeżdża także do innych parafii. Tak też było w niedzielę 22 stycznia br. Przyjmując zaproszenie księdza proboszcza z parafii św. Jana Chrzciciela w Malborku, chór zaśpiewał na Mszy św. o godz. 10.00 w tymże kościele, a następnie w ramach koncertu wykonał kilka kolęd.

Jak zawsze nad wszystkim czuwała Pani dyrygent Anna Terech oraz nasz organista Dawid Kamiński. Nastrój Bożego Narodzenia podkreślał niesamowity wystrój kościoła.

Po wspólnej modlitwie był także czas na rozmowy i wymianę doświadczeń przy wspólnej kawie. Dziękujemy Panu Krzysztofowi Branickiemu, gdyż to On sprawił, że nasz pobyt w malborskiej parafii był możliwy. Dziękujemy także księdzu proboszczowi Robertowi Branickiemu, który zaprosił nas na kolejne spotkanie i modlitwę w maju. Wówczas zaprezentujemy maryjne pieśni.

Alina Sowińska

OŁTARZE POKOJU, czyli „12 Gwiazd w Koronie Maryi, Królowej Pokoju”

Owe „Gwiazdy” to kaplice wieczystej adoracji opasujące łańcuchem modlitwy cały świat. Umieszczone są w miejscach, które szczególnie doświadczyły nienawiści Boga i człowieka, i tam właśnie – bardziej niż gdzie indziej – trzeba modlić się o pokój. Inicjatywa ta zrodziła się z natchnienia, które stało się udziałem dwóch Polaków: Piotra Ciołkiewicza z Radomia i Mariusza Drapikowskiego z Gdańska. Założyli oni w 2008 roku Stowarzyszenie „Comunita Regina della Pace” – Wspólnota Królowej Pokoju. Istotą działań stowarzyszenia jest apostołstwo modlitewnej adoracji Eucharystycznego Chrystusa oraz wspieranie wszelkich inicjatyw podejmowanych na rzecz budowania pokoju i pojednania między ludźmi. Przyswieca temu idea „Dzieła 12 Gwiazd w Koronie Maryi Królowej Pokoju” i związane z nią 12 miejsc szczególnej modlitwy na całym świecie. Dla każdego z takich światowych centrów modlitwy są tworzone ołtarze adoracji Najświętszego Sakramentu wraz z monstrancją nawiązującą do wizerunku Matki Bożej. Do tej pory powstało siedem takich „Gwiazd” jako Międzynarodowe Centra Modlitwy o Pokój (MCM) na różnych kontynentach:

- 3 marca 2016 roku – MCM w Betlejem w Izraelu, w Kaplicy Wieczystej Adoracji Najświętszego Sakramentu przy Kościele Groty Mlecznej – z ołtarzem „Wrota do Niebiańskiej Jerozolimy”.
- 2 lipca 2014 r. – w Oziornoje, Narodowe Sanktuarium Matki Bożej Królowej Pokoju w Kaplicy Wieczystej Adoracji Najświętszego Sakramentu – z ołtarzem „Gwiazdy Kazachstanu”.
- 22 czerwca 2011 r. – MCM w Kościele św. Jakuba w Medjugorje na Półwyspie Bałkańskim została przekazana Monstrancja adoracyjna „Królowa Pokoju” jako wotum dziękczynne w imieniu pielgrzymów z całego świata.
- 22 maja 2016 r. – MCM w bazylice Matki Bożej Pokoju w Yamoussoukro na Wybrzeżu Kości Słoniowej – z ołtarzem „Dar Miłości i Pokoju”.
- 31 maja 2018 r. – MCM w Sanktuarium Matki Bożej z Kibeho w Rwandzie – ołtarz „Światło Pojednania i Pokoju”.
- 14 października 2017 r. – MCM w Sanktuarium Matki Bożej Różańcowej w Namyang w Korei Południowej – z ołtarzem „Uwielbienie Pana w Jedności i Pokoju”.
- 1 września 2018 r. – MCM w bazylice NMP Niepokalanej Wszechpośredniczki Łask w Niepokalanowie – z ołtarzem „Gwiazda Niepokalanej”.

Ołtarze adoracyjne są dziełem gdańskich artystów rzeźbiarzy-bursztynników Piotra Drapikowskiego i jego syna Kamila. Powstają w ich pracowni „Studio Drapikowski”, w Gdańsku. Owe „Gwiazdy” w koronie Maryi – po poświęceniu przez papieża – odbywają swoistą pielgrzymkę przez świat do swego miejsca przeznaczenia. Taką drogę wyznaczyła im pierwsza „Gwiazda”, która po poświęceniu przez papieża Benedykta XVI, odbyła długą drogę, aż trafiła do Groty Mlecznej w Betlejem, gdzie znajduje się obecnie.

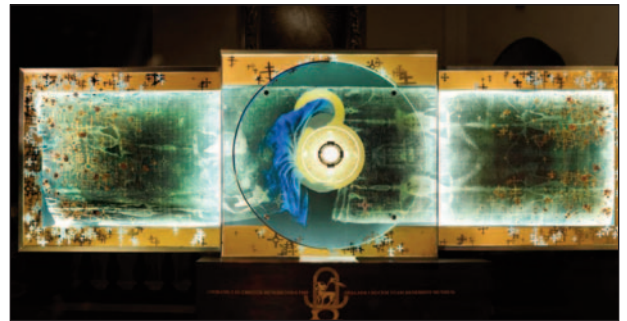
Teresa Sowińska

Betlejem, Izrael: Wrota do Niebiańskiej Jerozolimy

Kibeho, Rwanda: Światło Pojednania i Pokoju

Yamoussoukro, Wyb. Kości Słon.: Dar Miłości i Pokoju

Oziornoje: Gwiazda Kazachstanu

Namyang, Korea Płd.: Uwielbienie Pana w Jedności i Pokoju

„Niepokalana wszystkim się zajęła!”

okładki „Rycerza Niepokalanej” z 1922 i 2022 r.

100-lecie „Rycerza Niepokalanej” – któż z nas nie czytał tej gazety? Nie jest znana dokładna data ukazania się pierwszego numeru. Wiadomo, że „Rycerz Niepokalanej” został wydany w styczniu 1922 roku. Na dzień obchodów 100-lecia powstania tego miesięcznika wybrano 8 stycznia 2022 r. – dzień 128. rocznicy urodzin i chrztu św. Maksymiliana Marii Kolbego, pierwszego redaktora „Rycerza Niepokalanej” (wydawanego od 1922 r. do marca 1939).

Zgodnie z deklaracją o. Kolbego celem „Rycerza Niepokalanej” jest nie tylko pogłębić i umocnić wiarę, wskazać prawdziwą ascezę i zapoznać wiernych z mistyką chrześcijańską, ale także w myśl zasad „Milicji Niepokalanej” (obecnie „Rycerstwo Niepokalanej”), starać się o nawrócenie katolików. W pierwszym numerze pisma przedstawiono zarys historii oraz program stowarzyszenia „Rycerstwo Niepokalanej”. Od pierwszego numeru czasopisma są drukowane na jego łamach podziękowania kierowane do Najświętszej Marii Panny Niepokalanej.

Na początku miesięcznik był wydawany w Krakowie, później w Grodnie, a od 1927 r. w Niepokalanowie. Pierwszy numer pisma ukazał się w nakładzie 5 tys. egzemplarzy, w następnych latach nakłady rosły i od 1938 do 1939 r. wahały się już w granicach 800 tysięcy. Podczas II wojny światowej niemieccy okupanci ograniczyli nakład „Rycerza” do 120 tys. egzemplarzy. W 1952 r. pismo przestało się ukazywać, gdyż komuniści zakazali jego działalności aż do roku 1981. W roku 1971, po beatyfikacji o. Maksymiliana Kolbego, polscy franciszkanie rozpoczęli we Włoszech wydawanie „Rycerza Niepokalanej” dla Polaków mieszkających na emigracji. Istnieje również japońska edycja tego miesięcznika: „Seibo no Kishi” (czyli „Rycerz Maryi-bez-grzechu”), które wydawane jest od 1930 roku w Nagasaki. Obecnie w Polsce miesięcznik ukazuje się w nakładzie 80 tys. egzemplarzy i jest dostępny także w wersji elektronicznej.

„Rycerz Niepokalanej” kształtuje sumienia, wychowuje, ukazuje miłość i potęgę Niepokalanej. W ten sposób służy temu, aby jak największej dusz, oddając się Niepokalanej jako Jej „własność”, przybliżyło się do Najświętszego Serca Jezusowego.

Św. Maksymilian mówił: „Nic nie dzieje się bez woli Bożej, woli Niepokalanej. Nic też dobrego czy złego nie może się nam przydarzyć, jeśli On do tego nie dopuści, a jeżeli dopuszcza, to tylko i wyłącznie dla jak największej chwały Bożej i dla naszego dobra”.

* * *

O. Maksymilian miał również pragnienie zbudowania bazyliki dla Niepokalanej. Będąc na misjach w Japonii, o. Kolbe

w 1934 roku tak pisał w liście o swojej wizji: „...Zapewne bazylika będzie spora według potrzeby, ale uboga i piękna harmonią wszystkich [jej] części, zgranych do jej jedyne go celu: zbawić i uświęcić jak największą liczbę dusz przez Niepokalanów (...) wyobrażam sobie piękną figurę Niepokalanej w wielkim ołtarzu, a na jej tle, pomiędzy rozłożonymi rękami monstrancja w ciągłym wystawieniu Przenajświętszego Sakramentu. Bracia na zmianę adorują. Kto zagłąda do kościoła, pada na kolana, adoruje, spogląda na twarz Niepokalanej, odchodzi a Ona z Panem Jezusem jego sprawę załatwia...”

To niewiarygodne, ale tak się właśnie stało. W listopadzie 2017 roku Stowarzyszenie Regina della Pace, zwróciło się do wspólnoty klasztornej i parafialnej w Niepokalanowie z prośbą, aby w Bazylice utworzyć Światowe Centrum Modlitwy o Pokój.

Stowarzyszenie Communita Regina della Pace, realizując duchowy testament św. Jana Pawła II, który w swoim nauczaniu nieustannie wskazywał na znaczenie i potrzebę modlitwy przed Chrystusem Eucharystycznym, w 2008 roku podjęło się dzieła stworzenia na świecie 12 ośrodków wieczystej adoracji Najświętszego Sakramentu, tzw. 12 Gwiazd w Koronie Maryi Królowej Pokoju, aby w ramach idei propagowania pokoju i pojednania między ludźmi, stworzyć Światowe Centrum Modlitwy o Pokój i łańcuchem modlitwy objąć całą ziemię.

Do dzisiaj powstało już sześć Kaplic Pokoju: w Betlejem w Izraelu, w Medjugorje w Bośni i Hercegowinie, w Oziornoje w Kazachstanie, w Jamusukro na Wybrzeżu Kości Słoniowej, w Namyang w Korei Południowej i w Kibeho w Rwandzie. Siódma Kaplica Pokoju powstaje w Dagupan na Filipinach.

Polska Kaplica Pokoju w Niepokalanowie jest więc ósmą „Gwiazdą”. Wybór miejsca naznaczony jest obecnością św. Maksymiliana Kolbe, który w czasie II wojny światowej, złożył swoje życie w ofierze miłości i pokoju za drugiego człowieka, wcześniej zawierając je bezgranicznie Maryi Niepokalanej. Kaplicę 1 września 2018 r. konsekrował Ksiądz Arcybiskup Stanisław Gądecki, Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski. 1 września to data znamienista – trudno o bardziej wyraziste nawiązanie do potrzeby nieustającej modlitwy w intencji pokoju, niż kolejna rocznica wybuchu II wojny światowej. Ponadto w 2018 roku obchodziliśmy również stulecie odzyskania przez Polskę niepodległości.

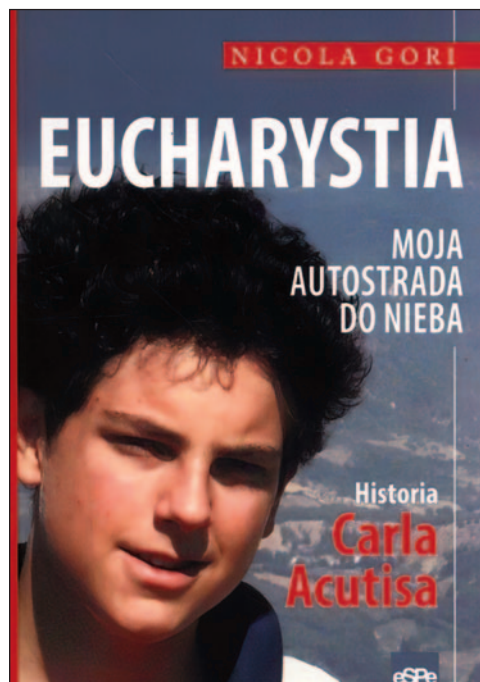
Obecnie już wszyscy wierni mogą modlić się przez całą dobę w Kaplicy Wieczystej Adoracji Najświętszego Sakramentu w Niepokalanowie osobiście lub łącząc się przez internet.

Teresa Sowińska
na podstawie: www.niepokalana.pl

Kaplica Pokoju w Niepokalanowie. Ołtarz wykonany przez gdańskich artystów Mariusza i Kamila Drapikowskich, został poświęcony przez papieża Franciszka w Watykanie 29.08.2018 r.

Błogosławiony Karol, cz. 2

Błogosławiony Karol Acutis (po włosku Carlo Acutis) jest patronem współczesnego młodego pokolenia. 10 października 2020 roku został on beatyfikowany podczas bardzo uroczystej Mszy świętej w bazylice św. Franciszka w Asyżu.

Oto kolejny fragment biografii Karola zatytułowanej „Eucharystia. Moja autostrada do nieba”.

Karol Acutis to prawdziwy przyjaciel

Oprócz swoich kotów i psów Carlo bardzo kochał także delfiny. Pewnego razu podczas rejsu łodzią z dziadkami chłopiec powiedział mamie, że poprosił Jezusa, aby pozwolił mu zobaczyć delfiny. Efekt jego modlitwy był zaskakujący. Dziadek Carla ze strony ojca opowiada: „Kiedy przebiegam myślą szczęśliwe chwile, które spędziłem z wnuczkami, przypomina mi się jedno z najbardziej zadziwiających zdarzeń, jakie się nam przytrafiło. Miało ono miejsce trzy lata temu w Santa Margherita Ligure. Byliśmy na pełnym morzu, pełni nadziei, że uda się nam zobaczyć delfina: nagle otoczyły nas dziesiątki tych stworzeń, które skakały i pływały wokół barki. Ten absolutnie jedyny w swoim rodzaju pokaz trwał prawie pół godziny. Było to zdarzenie niewiarygodne i niezapomniane, gdyż radość i szczęście udzieliły się wszystkim obecnym”.

Teresa Andrzejak

na podstawie: „Eucharystia. Moja autostrada do nieba. Historia Carla Acutisa”, Nicola Gori, Wyd. eSPE, Kraków 2017, strona 67

Z biblioteki bł. ks. Jerzego Popiełuszki

O powstawaniu pierwszych książek i bibliotek

Już od czasów starożytności ludzie zastanawiali się, w jaki sposób przelać swoje myśli na trwałe nośnik, który byłby odporny na niszczące warunki pogodowe i starzenie się zarówno podkładu jak i samego pisma. Proces rozwoju piśmiennictwa był bardzo długotrwały i zależny od wielu wprowadzanych wynalazków. Na długo przed narodzeniem Chrystusa, ok. 3500 lat p.n.e., jako materiału do pisania zaczęto używać tabliczek glinianych, na których wyciskano tzw. pismo klinowe. Takim rodzajem zapisu posługiwano się w kulturach arabskich, w dorzeczu Tygrysu i Eufratu na Bliskim Wschodzie. Natomiast w Chinach w starożytności posługiwano się pismem (np. inskrypcjami) zapisanym na skorupach żółwi. Również w Chinach w 105 r. n.e. wynaleziono papier czerpany pozyskiwany z kory drzewnianej i jedwabiu.

Współcześnie jednak bez papieru trudno sobie wyobrazić wielu dziedzin życia dzisiejszego świata.

Wielki rozwój piśmiennictwa nastąpił w Egipcie za panowania faraonów. W III wieku p.n.e. Ptolemeusz I założył Bibliotekę Aleksandryjską, która miała w swoich zbiorach ok. 700 tys. pozycji książkowych. Niestety, nie przetrwała ona wojen z Cesarstwem Rzymskim i całkowicie została zniszczona ok. VII wiek n.e.

W kulturze greckiej i rzymskiej pisano na papirusie, a księgi przechowywano w zwojach do sześciu metrów długości. Później z powodu embarga na wywóz papirusu do Pergamonu wynaleziono pergamin – wytwarzany ze skóry owczej, koziej lub cielęcej. W średniowiecznej Europie bardzo długo stosowano zwoje papirusowe, które później zastąpił pergamin. Autorzy pisali księgi ręcznie, natomiast ich powielaniem zajmo-

wali się skrybowie. Taka praca była bardzo żmudna, stąd książki były bardzo drogie i dostępne tylko dla niewielu odbiorców.

Przełomem w rozpowszechnieniu piśmiennictwa było wynalezienie w XV wieku czcionki drukarskiej przez Niemca Johannesena Gutenberga. Ten wynalazek pozwalał na drukowanie większej ilości stron przy pomocy jednego tylko oryginału. Rękodzielnicze metody druku zastępowano w XIX w. metodami mechanicznymi. Wynalezienie prasy drukarskiej zapoczątkowało w 1810 r. przemysłową produkcję książek i prasy. Pod koniec XX wieku proces drukowania książek usprawnia skład komputerowy.

Starożytność to zasadniczo rozwój myśli filozoficznej, głównie greckiej. Ale przyszła nowa era, czas narodzenia Jezusa. I przyszło chrześcijaństwo. Powstała najpiękniejsza Księga Święta niosąca miłość, pokój i zbawienie dla ludzi. Taką księgą jest Biblia. Stary Testament cały był spisany w języku hebrajskim. Po grecku, prawie w całości, napisano Nowy Testament, choć niektóre jej fragmenty są w języku aramejskim.

Jako pierwszy wydał drukiem Biblię wspomniany wyżej Gutenberg, stąd jej nazwa – Biblia Gutenberga. Obecnie na świecie zachowało się 48 egzemplarzy tej cennej księgi. W Polsce jeden egzemplarz znajduje się w Muzeum Diecezjalnym w Pelplinie.

Przełomowym faktem dla szerszej dostępności Biblii był jej przekład na język łaciński. Dokonał tego św. Hieronim na przełomie IV/V wieku. Dzieło to nazwane Wulgatą miało na celu dostarczenie Kościołowi jednolitego tekstu. Średniowiecze to także bujny rozwój myśli chrześcijańskiej. Miało to również swoje odbicie w rozkwicie literatury chrześcijańskiej.

Wojciech Baćłowski

Ojciec św. Franciszek o modlitwie, cz. 3

W artykule przedstawiono rozważania Ojca Świętego Franciszka na temat modlitwy kontemplacyjnej i zmagania modlitwy. Temat ten jest przedmiotem trzeciej katechezy wygłoszonej podczas Audiencji Generalnej.

* * *

Modlitwa kontemplacyjna

Kontemplacyjny wymiar istoty ludzkiej nadaje smak i styl naszym dniom. Można kontemplować, patrząc na dzieło stworzenia – wschodzące słońce, piękno zielonych drzew i kwiatów, słuchając śpiewu ptaków czy muzyki, czytając książkę lub oglądając dzieła sztuki. Kontemplowanie nie jest sposobem działania, ale jest sposobem bycia – byciem kontemplacyjnym. To, czy jest się kontemplacyjnym, nie zależy od oczu, ale od serca. To w sercu rodzi się modlitwa jako akt wiary i miłości, jako „oddech” naszej relacji z Bogiem.

Wejście w kontemplację to pobudzenie wiary, aby spotkać Tego, który nas oczekuje, to zrzucenie masek i zwrócenie serca do kochającego nas Pana. Wybór czasu i długości trwania kontemplacji zależy od zdecydowania woli objawiającej tajemnicę serca. Nie kontemplujemy wtedy, kiedy mamy czas. Znajdujemy czas, aby być dla Pana. Nie zawsze można rozmyślać, ale zawsze można wejść w kontemplację. Katechizm Kościoła Katolickiego wymienia przykłady kontemplacji (2712 – 2719).

Kontemplacja jest najprostszym sposobem wyrażania tajemnicy modlitwy. Jest ona darem, łaską; nie można przyjąć jej inaczej jak tylko w pokorze i ubóstwie.

Kontemplacja jest modlitwą dziecka Bożego, grzesznika, któremu przebaczone, który zgadza się na przyjęcie miłości, jaką jest kochany i chce na nią odpowiedzieć kochając jeszcze bardziej.

Kontemplacja jest spojrzeniem wiary utkwionym w Jezusa. Ja „wpatruję się w Niego, a On wpatru-

je się we mnie” – mówił wieśniak do świętego proboszcza z Ars, modląc się przed tabernakulum.

Nie potrzeba wielu słów – wystarczy spojrzenie, wystarczy przekonanie, że nasze życie jest otoczone wielką i wierną miłością, od której nic nie będzie mogło nas nigdy oddzielić.

Kontemplacja jest słuchaniem słowa Bożego. Słuchanie to, dalekie od bierności, jest posłuszeństwem wiary, bezwarunkowym przyjęciem go przez służbę i miłującym przyłgnięciem dziecka.

Kontemplacja jest zjednoczeniem z modlitwą Jezusa w takim stopniu, w jakim pozwala nam uczestniczyć w Jego misterium. Misterium Chrystusa jest sprawowane w Eucharystii.

Zmaganie modlitwy

Modlitwa jest darem łaski i wymaga od nas zdecydowanej odpowiedzi. Z pewnością daje wielki pokój i radość, ale wymaga to wielkiego wysiłku z naszej strony, a nawet ciężkiej walki. Przeciw komu? Przeciw nam samym i przeciw podstępom kusiciela, który robi wszystko, by odwrócić człowieka od modlitwy.

Zapewne każdy z nas doświadczył momentu, gdy przystępując do modlitwy, uświadomił sobie, że ma tyle innych czynności do wykonania, które w danym momencie wydają się ważniejsze i pilniejsze. Później uświadamia sobie, że tamte rzeczy nie były istotne.

W walce modlitwy musimy przeciwstawić się panującym teoriom, że prawdziwe jest tylko to, co zostało potwierdzone rozumowo i naukowo. Tymczasem modlitwa jest tajemnicą, która przekracza naszą świadomość i podświadomość.

W walce modlitwy musimy również przeciwstawić się poglądom, że kryterium prawdy, dobra i piękna to zmysłowość i wygodność. Tymczasem modlitwa jest pochłonięta chwałą Boga żywego i prawdziwego.

W naszej walce powinniśmy przeciwstawić się również temu, co odczuwamy jako niepowodzenie w modlitwie. Katechizm Kościoła Katolickiego tak to określa: „Zniechęcenie z powodu oschłości, zasmucenia, że nie wszystko oddajemy Panu, gdyż mamy «wiele posiadłości» (Mk 10, 22), zawód, że nie zostaliśmy wysłuchani zgodnie z naszą wolą...” (2728). Aby przezwyciężyć te przeszkody, trzeba walczyć z pokorą, ufnością i wytrwałością.

Czasami prosimy o łaskę, której potrzebujemy, ale prosimy o nią bez chęci, bez walki, a tak nie prosi się o rzeczy poważne. Modlitwa jest walką, a Pan zawsze jest z nami.

Roztargnienie, oschłość, acedia jako przeszkody w modlitwie oraz pewność, że zostaniemy wysłuchani to temat rozważań Ojca Świętego będący treścią następnego artykułu.

Na podstawie
L'OSSERVATORE ROMANO NUMER 6, 2021.
Stanisław Mazurek

35 lat w służbie Bogu i Kościołowi Gdańskiemu

27 lutego wspólnota braci Kościelnej Służby Mężczyzn „Semper Fidelis” Archidiecezji Gdańskiej świętowała swoje 35. urodziny. Z tej okazji w kościele pw. św. Krzysztofa w Gdańsku została odprawiona uroczysta Msza święta, której przewodniczył ks. abp Tadeusz Wojda metropolita gdański w koncelebrazie z kapłanami – kapelanami grup parafialnych KSM oraz pasterzami formacji Rycerzy Kolumba i Bractwa św. Pawła. Uroczystość uświetniała obecność pocztów sztandarowych parafialnych grup KSM. Ks.

Arcybiskupa powitał proboszcz parafii św. Krzysztofa i równocześnie archidiecezjalny duszpasterz KSM – ks. kan. Zdzisław Róż. Ks. Zdzisław nawiązał do historii powstania Służby i złożonego wówczas w Bazylice Mariackiej przyrzeczenia bycia wiernym Bogu, Krzyżowi, Ewangelii, Kościołowi i Ojczyźnie. Dzisiaj, po upływie lat, KSM liczy niespełna 1000 członków. Pomimo wieku bracia są silni, zwarci i gotowi wypełniać złożone przed laty przyrzeczenie. Wśród duszpasterstw naszej archidiecezji KSM jest drugą siłą po Żywym Różańcu.

Ważnym momentem uroczystości było złożenie przed Arcybiskupem przyrzeczenia przez nowych członków KSM.

Ks. Zdzisław poprosił Arcybiskupa o odprawienie Mszy św. w intencji braci KSM, ich rodzin oraz o pokój w Europie i na świecie.

W swojej homilii ks. Arcybiskup przypomniał czas, w którym narodziła się wspólnota KSM. Zauważył, że to, co zostało przeżyte pod czas wizyty św. Jana Pawła II na Wybrzeżu Gdańskim i to, czym żyliśmy począwszy od tamtych dni, jest naszym bogactwem. Pamiętając o tym, musimy spoglądać w przyszłość – mówił Arcybiskup. Nowe wyzwanie, jakie stoi przed męską służbą to pomoc uchodźcom, którzy przybywają również do naszego miasta. To są ludzie, których dziś Jezus stawia na naszej drodze. Arcybiskup zaapelował, byśmy włączyli się do pomocy tym, którzy tej pomocy potrzebują.

Na zakończenie liturgii zostały odczytane dwa dekrety Ks. Arcybiskupa o mianowaniu brata Eugeniusza Szulca Archidiecezjalnym Moderatorem KSM „Semper Fidelis” oraz o mianowaniu brata Mirosława Kuptza jego zastępcą. Ponadto zostały wręczone okolicznościowe statuetki z figurką św. Jana Pawła II księdzu Metropolicie i bratu Stanisławowi Staniszewskiemu. Brat Stanisław przez ponad 20 lat nosił Krzyż na wszystkich procesjach i pielgrzymkach KSM. 35 lat to czas wykraczający poza okres służby jednego pokolenia. Wielu braci spośród tych, którzy przed 35 laty podjęli służbę Ojcu Świętemu, odeszło do Pana. Idea, jakiej służyli, jest przekazywana następnemu pokoleniu. Do Służby przystępują nowi bracia w starszych parafiach i tych, które niedawno powstały. Daje to nadzieję na kontynuowanie misji, jaka została 35 lat temu przekazana Służbie.

Tekst i zdjęcia: Stanisław Mazurek

Różaniec do granic Ukrainy

Fatimski apel Matki Boskiej z 1917 roku o codzienne odmawianie Różańca św. jako najskuteczniejszej obrony przed siłami zła pozostaje, jak się okazuje, nadal aktualny. Wtedy to dzięki tej właśnie modlitwie po 4 długich latach zakończyła się wreszcie I wojna światowa. W III Tajemnicy Fatimskiej Maryja wzywała wówczas także do zawierzenia Jej Rosji, która miała zagrażać światu wywołaniem III wojny światowej, a która w opinii wielu ekspertów zaczęła się już de facto 2 lata temu w momencie użycia broni biologicznej w postaci wirusa covid-19. Groźba tej wojny niejednokrotnie przywoływana była przez wiele osób, m.in. przez Alicję Lenczewską.

MODLITWA O POKÓJ NA ŚWIECIE

„Wizją wojny nasze serca napęlnia straszna trwoga,
Weźmy Różańce i o łaskę pokoju błagajmy Boga.
Błagajmy o Miłosierdzie Najświętszą Bożą Dziecinę,
By szczególną opieką otoczyła zagrożoną Ukrainę.

Powiadają, że trzecia wojna światowa na włosku wisi,
Niech gorliwie się modlą biskupi, kapłani i mnisi.
Niech ten włoszek w nierozzerwalny sznur się zmieni,
Niech Bóg tę groźną sytuację jak najszybciej odmieni.

Niech raz na zawsze się rozpadnie ten mur niezgody,
Niech Bóg nas wysłucha i pojedna wszystkie narody.
Niech Swą łaską dotknie i przemieni serce Putina,
Niech płaszczem Bożej Opieki będzie okryta Ukraina.

U Boga Wszechmogącego nie ma nic niemożliwego,
Ratuj, Boże, ten świat w Imię Ojca, Syna i Ducha Świętego.
Maryjo, Tyś nasz kraj uchroniła przed bolszewikami,
Królowo Polski i Świata, nieustannie módl się za nami.
Amen”.

Alicja Lenczewska, „SŁOWO POUCZENIA”,
poniedziałek, 19.11.1994, godz. 20

Kiedy więc kilka lat temu świat stanął w obliczu realnej rosyjskiej agresji na Ukrainę, wiele narodów znowu chwyciło za Różaniec. W Polsce organizowano wtedy różne akcje modlitewne, z których ostatnia ukierunkowana była bardzo dobitnie na modlitwę o pokój na Ukrainie.

18 lutego rozpoczęto nowennę, podczas której każdy mógł wybrać sobie jeden odcinek granicy Ukrainy z mapki tego kraju, a następnie duchowo wędrować jego granicą przez 9 dni (do 27 lutego włącznie), odmawiając codziennie 4 części Różańca Świętego. Modlitwa ta nabrała jeszcze większego znaczenia, gdy Rosja 24 lutego zaatakowała Ukrainę. Wówczas do modlitwy różańcowej w intencji pokoju wezwał w Watykanie papież Franciszek oraz arcybiskup Mieczysław Mokrzycki we Lwowie. 25 marca tego roku papież Franciszek zawierzył też uroczyscie już bardzo konkretnie dwa kraje: Rosję i Ukrainę. Zawierzenie to miało miejsce nie tylko w Watykanie, lecz także – co bardzo znamienne – w Fatimie i we wszystkich diecezjach świata. Tym samym po blisko 105 latach od objawień fatimskich prośba MB została do końca spełniona, gdyż dotychczas wszyscy papieże zawierzali Jej ogólnie cały świat (w tym także Rosję).

Tekst: Ewa Wojaczek

Cała granica Ukrainy jest podzielona na 12 etapów - a zarazem tras do wyboru przez każdego z nas

MAPA UKRAINY Z ZAZNACZONYMI NA GRANICY MIEJSCOWOŚCIAMI ROZPOCZYNAJĄCYMI POSZCZEGÓLNE TRASY - ETAPY MODLITWY

Przez 9 dni duchowego pielgrzymowania od dnia 18.02.22r. do 27.02.22r. na kolejnych odcinkach wybranej trasy odmawiamy cały Różaniec Święty [4 części] **Życzymy Świętej Wytwałości!!!**

Nowenna Różańcowa z Niepokalaną w intencji pokoju na Ukrainie

Jeśli otrzymałeś tę kartkę po 17 lutego, także dołącz do nas modlących się. Nasza ukochana Matka na pewno przyjmie tę modlitwę.

"Nie daj się zwyciężyć złu - zło dobrem i miłością zwyciężaj"

Św. Błażej z Sebasty – patron chorych na gardło

Nasi młodszy czytelnicy znają zapewne dobrze program telewizyjny „Rower Błażeja”. Nie kojarzą jednak z pewnością tego imienia z bardzo znanym i ważnym świętym, który należy do grona 14 Świętych Wspomożycieli. Jest to też kolejny z wielu świętych wspólnych dla kościoła katolickiego i prawosławnego.

Św. Błażej urodził się w Cezarei Kapadockiej (dzisiejsza Turcja). Pracował jako lekarz, jednak zrezygnował ze swojego zawodu, by być bliżej Boga poprzez modlitwę i umartwienia na pustyni. Kiedy zmarł biskup Sebasty (dzisiejszego miasta Sivas w Turcji), św. Błażeja wybrano na jego następcę. Ponieważ jednak cesarz Licyniusz krwawo prześladował wówczas chrześcijan, nowy biskup zmuszony był schronić się w jednej z pieczar górskich, skąd nadal kierował swoją diecezją. Po odkryciu jego kryjówki aresztowano go i umieszczono w więzieniu, gdzie umacniał w wierze swoich współwięźniów. Tam też właśnie uzdrowił syna pewnej kobiety, któremu ość przebiła gardło, co groziło mu uduszeniem. Na wspomnienie tego cudu w dniu św. Błażeja święci się w kościele dwie skrzyżowane świece (zwane od jego imienia „błażkami”), którymi następnie błogosławi się wiernych, aby zachować ich od chorób gardła. Kapłan, podchodząc do każdego z wiernych, wypowiada nad nim słowa błogosławieństwa: „Za wstawiennictwem świętego Błażeja, biskupa i męczennika, niech Bóg zachowa cię od choroby gardła i wszelkiej innej dolegliwości. W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”.

Ponieważ św. Błażej do końca swoich dni nie wyrzekł się wiary w Boga, poddano go okrutnym torturom i w końcu ścięto mieczem ok. 316 roku.

Wspomnienie liturgiczne w kościele katolickim:
3 lutego

Wspomnienie liturgiczne w kościele prawosławnym:
24 (11) lutego

Rzeźba przedstawiająca św. Błażeja autorstwa Matthiasa Fallera znajdująca się w klasztorze w St. Märgen (1742/3)

Tekst (opracowany na podstawie Wikipedii):
Ewa Wojaczek

bł. Jan z Fiesole (OP) – patron artystów i twórców kultury

Z dziełami tego błogosławionego każdy z nas na pewno wiele razy zetknął się, zwiedzając muzea czy galerie, choć może nie byliśmy nawet tego świadomi, gdyż malował on swoje słynne obrazy pod pseudonimem Fra Angelico. Sama również jeszcze do niedawna nie zdawałam sobie z tego sprawy, że podziwiam obrazy jednego z błogosławionych kościoła katolickiego. Dlatego właśnie postanowiłam przybliżyć nieco nam wszystkim jego postać.

Fra Angelico (właściwie Guido di Pietro da Mugello) urodził się ok. 1387 we Włoszech. Jako że wykazywał duże zdolności artystyczne, podjął studia malarskie we Flo-

rencji. Tam przejął prawdopodobnie od swego mistrza Masolina tzw. styl „ozdobny”, cechujący się zamiłowaniem do dekoracyjności, linearyzmu i czystych barw. W wieku ok. 20 lat wstąpił do klasztoru oo. dominikanów w Fiesole, gdzie przybrał imię Giovanni da Fiesole (Jan z Fiesole). Już jako zakonnik rozpoczął prace w klasztorze San Marco we Florencji w 1438 r., gdzie w ciągu 12 kolejnych lat ozdobił freskami 40 cel zakonnych. Malowidła te przedstawiają rodziny, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. W 1445 r. przybył do Rzymu na prośbę papieża Eugeniusza IV, by dwa lata później rozpocząć prace w kaplicy Mikołaja V w Waty-

kanie i w katedrze w Orvieto. W 1450 r. opuścił Rzym i wrócił do Fiesole, gdzie został wybrany przeorem klasztoru. Po 4 latach znów udał się jednak do Rzymu, tym razem na zaproszenie papieża Mikołaja V, gdzie niestety zmarł.

Beatyfikacja:
3 października 1982 roku
Wspomnienie liturgiczne:
18 lutego

Tekst (opracowany na podstawie Wikipedii):
Ewa Wojaczek

fresk Fra Angelico „Zdjęcie z Krzyża”, ok. 1436-1440,
Konwent San Marco we Florencji

Przygotowania do jubileuszowej Gdańskiej Pieszej Pielgrzymki na Jasną Górę

W tym roku nasza Gdańska Piesza Pielgrzymka wyruszy na Jasną Górę już po raz 40-ty. W ramach przygotowań do tego pięknego jubileuszu ks. przewodnik Łukasz Grelewicz zainicjował comiesięczne spotkania pielgrzymów Zimowym Festynem Pielgrzymkowym, który rozpoczął się w niedzielę 27 lutego 2022 r. o godz. 14:00 Mszą świętą sprawowaną w parafii św. Ignacego Loyoli. Następnie na świeżym powietrzu miały miejsce różne gry i zabawy, grillowanie kiełbasek, pieczenie gofrów, a w dawnej siedzibie abpa Głódzia odbyła się projekcja zdjęć z 10 pierwszych Gdańskich Pieszych Pielgrzymek na Jasną Górę. I choć dokumentacja nie obejmowała wszystkich ówczesnych grup pielgrzymko-

wych i nie zawsze mogliśmy odnaleźć tam siebie samych, to wielu z nas zakreśliła się przysłowiowa łza w oku, gdy patrzyliśmy na te archiwalne zdjęcia, na których utrwalone zostały tak bliskie naszemu sercu wspomnienia z trasy oraz nieżyjący już kapłani, którzy zawsze nam towarzyszyli w pielgrzymim trudzie (m.in. bp Tadeusz Gołowski czy ks. Rafał Sarama). Te trzy wspólnie spędzone godziny minęły nam tak szybko, że nawet nie obejrzelśmy się, a już trzeba było zbierać się do domu. Ale to nic straconego: za miesiąc spotykamy się znowu!

Tekst i zdjęcia: Ewa Wojaczek

Witraże w naszym kościele, cz. 1

Od tego numeru rozpoczynamy cykl artykułów na temat witraży w naszym kościele. Pragniemy przybliżyć wszystkim ich symbolikę oraz koleje ich powstawania. Ale zanim do tego dojdziemy, zastanówmy się, co to w ogóle są witraże, jak powstają i od jak dawna. Otóż, jak mówi definicja, witraż jest to ozdobne wypełnienie okna, wykonane z kawałków kolorowego szkła, które to kawałki są wprawiane w ołowiane ramki, osadzone między żelaznymi sztabami. Ramki stanowią kontur rysunku. Kreskowanie na szkłe lub malowanie na nim przezroczystymi farbami oddaje charakterystyczne elementy (głowę, oczy, ręce, fałdowanie szat, cieniowanie figur).

Technika witrażu znana była już w starożytności, a do jej powstania najprawdopodobniej przyczyniły się mozaiki bizantyńskie. Jednak bardziej rozpowszechniona została we wczesnym średniowieczu i rozwinęła się w sztuce gotyckiej. Stosowana była głównie w budownictwie sakralnym. Do Polski technika ta trafiła dopiero w XIV wieku. Jednym z pierwszych ośrodków produkcji witrażu był Toruń, a najważniejszym ośrodkiem na początku był Kraków, gdzie do dziś zachowały się największe i najcenniejsze zespoły witraży gotyckich w Polsce – m.in. 115 kwater w oknach absydy kościoła Mariackiego. Za najbardziej znanych polskich twórców witraży uznawani są Józef Mehoffer i Stanisław Wyspiański.

Ciekawostką jest to, że największy w Europie witraż (212 m kw.) znajduje się w Polsce w kościele Najświętszego Serca Jezusa Chrystusa w Rypinie. Tyle tytułem wstępu.

* * *

Patrząc obecnie na wystrój naszego kościoła, nie wyobrażamy sobie okien bez witraży. Ale z pewnością wiele osób pamięta te czasy, kiedy ich nie było. Pierwsza wzmianka o konieczności ich zaprojektowania pojawiła się w ogłoszeniach parafialnych 13 listopada 2010 r. A już 21 listopada tegoż roku można było oglądać wystawę projektów dwunastu witraży na jedną stronę kościoła. Autorem projektów był o. Tomasz Jank. (OFM Conv.)

O. Tomasz został wybrany nieprzypadkowo. Jest znany i uznanym artystą o szerokim wykształceniu artystycznym i teologicznym. Urodził się 21.09.1966 r. w Mściszewicach w woj. pomorskim. W 1986 r. ukończył Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych w Gdyni-Orłowie. W tym samym roku rozpoczął nowicjat w Zakonie Braci Mniejszych Konwentualnych (franciszkanów) w Smardzewicach k. Tomaszowa Mazowieckiego. Odbił studia filozoficzno-teologiczne w Krakowie w latach 1987-1993. Otrzymał święcenia kapłańskie 17.07.1993 r. w kościele Św. Trójcy w Gdańsku. Obronił pracę magisterską pod kierunkiem prof. Tadeusza Chrzanowskiego na temat: „Pojęcie ikony na przestrzeni wieków i w interpretacji Jerzego Nowosielskiego”. W latach 1987-1994 współpracował z czasopiśmie „Bratni Zew” – późniejsze „BeZet” w Krakowie. W latach 1990-94 współpracował z włoskimi czasopismami „Messagero dei Ragazzi” i „Messagero”. Projektował i wykonywał scenografie dla „Małego Teatru Św. Franciszka” do sztuk „Forza Venite Gente” 1988, „Ballada o Św. Franciszku” 1989. Otrzymał stypendium od Komisji do Spraw Kultury przy Radzie Europy na Międzynarodowy Kurs Konserwacji Zabytków w Wenecji IX-XII 1992 r. W 1996 r. otrzymał stypendium prezydenta miasta Gdańska. W 1998 r. ukończył z wyróżnieniem gdańską ASP na wydziale malarstwa i grafiki w pracowni prof. Kiejstuta Bereźnickiego. W roku 1999 ukończył Studium Konserwacji Sztuki Kościelnej na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu. W latach 2001-2005 odbył studia doktoranckie na KUL z zakre-

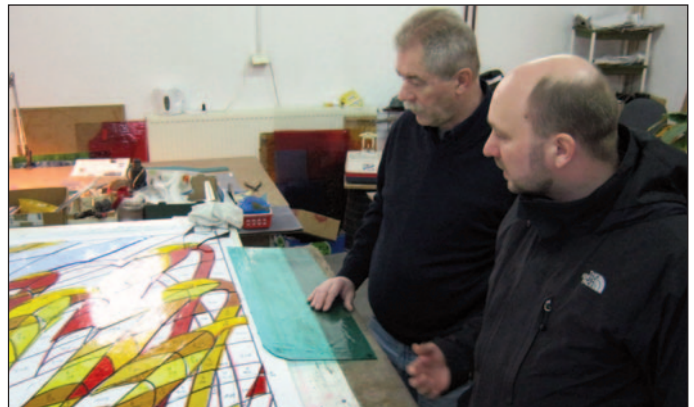
su historii sztuki nowożytnej. W roku 2014 obronił pracę doktorską „Życie i twórczość brata Adama Swacha, (1668-1747)”. Od roku 2001 wykłada historię sztuki kościelnej i podstawy konserwacji zabytków w WSD OO. Franciszkanów w Łodzi-Łągownikach. W latach 2005-2012 był członkiem Rady Prowincjalnej Prowincji Św. Maksymiliana Marii Kolbego Braci Mniejszych Konwentualnych (franciszkanów) w Polsce. Od roku 2004 jest przewodniczącym Prowincjalnej Komisji ds. Sztuki Kościelnej i Konserwacji Zabytków. Od roku 2005 pełni urząd rektora kościoła Św. Trójcy w Gdańsku. Również od roku 2005, decyzją Ministra Prowincjalnego jest delegatem ds. Rewitalizacji i Renowacji Kompleksu Św. Trójcy w Gdańsku. Zajmuje się grafiką warsztatową, malarstwem i witrażem.

O. Tomasz Jank wykonał m.in. projekty wnętrz kaplic do klasztorów franciszkańskich w Gdańsku, Gdyni, Lublinie, Darłowie i Ostródzie. Większe realizacje malarskie wykonał w Gdańsku (Kościół Św. Trójcy, kaplice ss. Betanek), w Darłowie, w Koszalinie, w Czerniachowsku (Rosja), Padwie (Włochy). Wykonał projekty witraży do kościołów: w Pompano Beach (Floryda USA), Krzyża Św. w Koszalinie, Św. Brata Alberta w Gdańsku (Kokoszki), kaplicy ss. Betanek w Kazimierzu Dolnym, kaplicy ofiar Sztutthofu w Nawczu. Do tej pory miał ok. 20 wystaw indywidualnych z zakresu malarstwa i grafiki w kraju i za granicą. Brał udział w ponad 20 wystawach zbiorowych. Kilkakrotnie nagradzany i wyróżniany – m.in. na XV Ogólnopolskim Konkursie Otwartym na Grafikę w Łodzi w r. 1998 oraz w roku 2001 w Galeria BWA Bielsko-Biała na „XXXV Ogólnopolskim Konkursie Malarstwa Współczesnego Bielska Jesień 2001”. Jest autorem artykułów i książek z zakresu historii sztuki. Przez kilkanaście lat zajmował się duszpasterstwem akademickim – m.in. kilkanaście razy organizował rekolekcje dla studentów w Asyżu, spływy kajakowe polskimi rzekami oraz rajdy rowerowe w Polsce, w Danii, we Włoszech, w Hiszpanii, Portugalii, Francji, Grecji, Bułgarii, Serbii.

Jak widzimy, o. Tomasz jest osobą jak najbardziej kompetentną do wykonywania takich prac jak nasze witraże i możemy być dumni właśnie z tego, że taka osoba ma swój wkład w uświetnieniu wyglądu naszej świątyni.

Na zakończenie tej części należy dodać, że wykonawcą naszych witraży jest firma „Tiffany Glas” z Rębiechowa. Po odwiedzeniu tej właśnie firmy ks. proboszcz Grzegorz Stolczyk i o. Tomasz Jank przekonali się, że jest to właściwa pracownia, wykonująca witraże metodą tradycyjną (opisaną wyżej) i dlatego zlecono jej ich wykonanie. Szkło do wykonania witraży pochodzi z polskiej huty w Krośnie.

Sylwia Stankiewicz

Praca nad witrażami o. Tomasza Janka w pracowni „Tiffany Glas” w Rębiechowie.

Św. Albert Wielki, biskup i doktor Kościoła

Wszyscy znamy dobrze biografię św. Brata Alberta, patrona naszej parafii, ale czy znamy postać św. Alberta Wielkiego? Pewnie niewiele osób może poszczycić się tą znajomością, do czego i ja się przyznaję, więc postanowiłam przyjrzeć się bliżej imiennikowi naszego patrona.

Albert urodził się prawdopodobnie między 1193 a 1200 r. w Lauingen w Niemczech. Jego ojciec był rycerzem i pełnił funkcję naczelnika miasteczka. Dzięki swemu pochodzeniu Albert mógł studiować w Padwie i Bolonii. W Padwie otrzymał habit dominikański i został skierowany do konwentu dominikanów w Kolonii, gdzie ukończył studia teologiczne i otrzymał święcenia kapłańskie. W latach 1234-1242 był lektorem w klasztorach: Hildesheim, Fryburgu, w Ratyzbonie i w Strasburgu. Potem udał się do Paryża, gdzie kończył i uzupełniał studia wyższe. Tam też został profesorem – jako pierwszy Niemiec (1245). Wykładał tu do 1248 r., a potem zorganizował w Kolonii dominikańskie studium generalne. Tu spotkał św. Tomasza z Akwinu, dla którego stał się nauczycielem i mistrzem. Albert w młodym Tomaszu rozpoznał przyszłego wielkiego uczonego. Przypisuje się Albertowi taką wypowiedź o Akwinacie: „Nazywamy go niemym wołem, ale on jeszcze przez swoją naukę tak zaroczy, że usłyszysz go cały świat”.

W 1254 r. Albert został wybrany prowincjałem ok. 40 klasztorów niemieckich, przez co uczestniczył w kapitułach generalnych zakonu w Mediolanie i w Paryżu, gdzie zetknął się ze św. Ludwikiem IX, królem Francji, od którego otrzymał część relikwii Krzyża Świętego.

W 1257 r. Albert zdał urząd prowincjała i powrócił do wykładania w Kolonii. W 1260 r. został mianowany przez papieża Aleksandra IV biskupem Ratyzbony. Zadziwił wszystkich jako doskonały administrator rozległej diecezji; uzdrowił finanse i gospodarkę majątków kościelnych, zreorganizował parafie, ożywił ducha gorliwości wśród swoich kapłanów. W dwa lata później, po śmierci Aleksandra IV, uzyskał od Urbana IV zgodę na rezygnację z funkcji rządcy diecezji, uznając się niegodnym tego urzędu.

Papież Urban IV i późniejszy Klemens IV powierzali mu trudne misje do rozsądzania różnych sporów między władzami kościelnymi a świeckimi. Świadczy to o tym, jak bardzo był ceniony, jak wielki miał autorytet i dar jednania ludzi.

Św. Albert był jednym z największych umysłów chrześcijańskiego średniowiecza. Przedmiotem jego naukowych zainteresowań były niemal wszystkie dziedziny ówczesnej wiedzy. Nie było dziedziny, której by nie znał, o której by nie pisał, począwszy od wzniosłych prawd teologii i fi-

lozofii, poprzez nauki przyrodnicze. Słusznie papież Pius XI nadał mu tytuł doktora uniwersalnego, a potomność od dawna nazywała go Wielkim. Można powiedzieć, że nie byłoby św. Tomasza, gdyby mu nie uutorował drogi – na tym właśnie polu – św. Albert. On pierwszy usiłował stworzyć syntezę wszystkich nauk. Sam napisał: „Intencją naszą jest, by wszystkie części (fizykę, matematykę, metafizykę) połączyć w jedną całość, dla łacinników zrozumiałą”. Albert znał wszystkich dostępnych wówczas pisarzy: żydowskich, greckich, rzymskich, jak też teologów kościelnych. Jego dzieła wydano aż w 40 tomach. Jednocześnie posiadał umiejętność łączenia wiedzy z dobrocią, dlatego był nazywany „doktorem powszechnym” i „sumą dobroci”.

Zmarł 15 listopada 1280 r. w Kolonii. Wbrew przyjętemu w Zakonie zwyczajowi pochowano go w chórze kościoła zakonnego i wystawiono mu duży pomnik. W roku 1383 za zezwoleniem papieża Sykstusa IV przełożony generalny dokonał podziału relikwii św. Alberta: ramię podarowano konwentowi dominikańskiemu w Bolonii, a relikwie mniejsze rozesłano po innych kościołach Zakonu. Dom rodzinny w Lauingen zamieniono na kaplicę. Papież Innocenty VIII zezwolił dominikanom Kolonii i Ratyzbony na odmawianie oficjum o błogosławionym, co w roku 1670 papież Klemens X rozszerzył na cały Zakon i na szereg diecezji we Francji i w Niemczech. Beatyfikował go Grzegorz XV w 1438 r. W 1459 r. został zaliczony przez Piusa II do grona doktorów Kościoła. Kanonizował go Pius XI 6 grudnia 1931 r. Jego następcą, Pius XII, ogłosił go w 1942 r. patronem studiujących nauki przyrodnicze. Albert jest ponadto patronem górników.

W ikonografii św. Albert przedstawiany jest w habicie dominikańskim, czasami w mitrze lub jako profesor. Jego atrybutami są: księga, krzyż, lilia jako symbol wiernej duszy, mitra, ptasie pióro.

W Kościele obchodzimy wspomnienie św. Alberta 15 listopada.

Sylwia Stankiewicz

ERM – Eucharystyczny Ruch Młodych

ERM to Wspólnota dla dzieci szkolnych, które pragną pogłębiać swoją przyjaźń z Chrystusem.

Zapraszamy na spotkania Eucharystycznego Ruchu Młodych, Siostra Benedykta czeka na wszystkich zainteresowanych w środy o godz. 17.30.

s. Benedykta

Promocja ministrantów

W niedzielę, 13 marca odbyła się w naszym kościele promocja ministrantów, którzy zdobywają kolejne stopnie wtajemniczenia w ramach Liturgicznej Służby Ołtarza. Gratulujemy chłopcom, rodzicom i wszystkim, którzy troszczą się o piękno liturgii w naszej parafii.

ks. Wiktor Szponar

• KĄCIK DLA DZIECI I MŁODZIEŻY •

z ks. Markiem Dziewieckim

Skarbem jest miłość

Królestwo niebieskie podobne jest do skarbu ukrytego w roli. /Mt 13,44/

Każdemu, kto kocha, Bóg zawiera jakiegoś człowieka.

Trud wspierania kochanej osoby nie ciąży, lecz cieszy.

Czuli są ci, którzy doświadczają, że są kochani nieodwołalnie.

Miłość to najpiękniejszy sposób traktowania drugiej osoby.

Radość karmi się miłością i wysiłkiem na świeżym powietrzu

Serce potrzebuje tlenu i miłości.

Naśladować Jezusa to kochać bardziej niż inni.

Nie ma większego prezentu niż nieodwołalna miłość.

Kochać to tak wspierać drugą osobę, by nigdy nie czuła się samotna.

Niech trwa braterska miłość. Nie zapominajcie też o gościnności. Przecież dzięki niej niektórzy, nawet się nie domyślając, ugościli aniołów. / Hbr 13, 1-2/

Cytaty pochodzą ze zbioru pt. „Skarbem jest miłość”, seria „Miniperełki nr 10”.
Autor Ks. Marek Dziewiecki

z abp. Fultonem Sheenem

Chrześcijanie jako jedyni wiedzą, że historia wszechświata ma szczęśliwe zakończenie.

Ludziom na tej ziemi zbawienie jest dane tylko w Imię Tego, który jako sam Bóg wstąpił w szeregi grzesznych ludzi.

Dusza, która toczy wewnętrzną wojnę sama ze sobą, wkrótce zaczyna walczyć z innymi. Gdy zaś człowiek przestaje służyć innym, staje się ciężarem dla siebie.

We współczesnym świecie pycha ukrywa się pod ładniejszymi imionami: sukcesem oraz popularnością.

Dobro zawsze staje się wyrzutem sumienia dla tych, którzy nie żyją uczciwie.

Wielkie bramy królestwa, odporne na uderzenia i łomotanie potężnych, uchylą się pod prostym dotknięciem dziecka.

Świętość nie wymaga dużo czasu, lecz dużo miłości.

Kiedy spadnie kurtyna w dniu ostatecznym i stawimy się na wezwanie sądu, nikt nas nie będzie pytał, jaką rolę graliśmy, lecz jak dobrze wystąpiliśmy w tej, którą nam wyznaczono.

Zwierzęta z Biblii, cz. 1

Czytając Biblię, spotykacie w opowiedzianych tam historiach, wydarzeniach i przypowieściach mnóstwo zwierząt. Pojawiają się one tam przede wszystkim jako symbole. Co symbolizują?

Orzeł jest królem wszystkich ptaków, to symbol siły, ochrony, wierności i trwałości.

Wąż symbolizuje pokusę, przewrotnie i przebiegle zachęca Ewę, by spróbowała zakazanego owocu. Wąż skusił Ewę i Adama obietnicą, że kiedy zjedzą owoc z drzewa dobrego i złego, staną się równi Bogu.

Gołąb – gołębica jest najstarszym ptakiem, jaki pojawia się w Biblii. Pojawia się jako symbol pokoju, ponieważ przyniosła Noemu gałązkę oliwną na znak tego, że potop się zakończył.

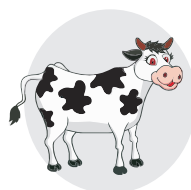
Sęp symbolizuje skąpstwo i interesowność; żywi się padliną innych zwierząt, jest potężny, ale bojaźliwy. Do tego gatunku należą sęp płowy i kondor. Ten ptak ma szyję i głowę bez upierzenia, żeby nie pobrudzić się tym, co zjada.

Kura w niektórych krajach jest uważana za tchórzliwą (w Hiszpanii i w Portugalii), ale nie do końca tak jest; kura jest odważna i w obronie piskląt walczy po swój kres, odda za nie życie. Jezus Chrystus jest jak kura, która wszystkich nas chce zgromadzić i oddaje się cały za nas. Jednak nie wszyscy chcą przyjąć zbawienie, dlatego Pan Jezus odczuwa żal.

Mrówka zawsze była symbolem pracy. Bóg chwalił pracowitość i zapobiegliwość mrówki, bo chociaż jest małym i bezbronnym stworzeniem, nigdy nie przestaje pracować, żeby zdobyć pożywienie i przechować je przez zimę.

Krowa, symbol dobrobytu, zawsze była zwierzęciem wykorzystywanym przez człowieka w dużym stopniu. Dlatego m.in. Józef odczytał sen faraona o siedmiu krowach tłustych jako o siedmiu latach dobrobytu, czyli dobrych zbiorów. Natomiast chude krowy miały oznaczać lata bez plonów, czyli nieurodzaj i biedę. Józef poradził faraonowi, aby magazynować zboże i żywność przez lata tłuste i potem w czasie lat chudych korzystać z zapasów.

Kogut – „pianie koguta” oznacza, że rozpoczyna się nowy dzień. Kogut jest symbolem nieustającej czujności, ponieważ budzi tych, którzy śpią, motywuje ich do pracy i swoim przenikliwym pianiem dodaje otuchy i ufności. Kogut może pisać o każdej porze dnia, szczególnie wtedy, gdy zbliża się do jego terytorium inny kogut.

Paw jest symbolem dumy, próżności i przepychu, jego upierzenie jest okazałe, dodaje mu splendoru.

Żaba symbolizuje u starożytnych Egipcjan siłę narodzin życia ze względu na liczne rozmnażanie się. Jednak zawsze żaby budziły u ludzi odrazę i dlatego zostały wykorzystane jako karząca plaga i utrapienie całego Egiptu.

Koń od bardzo dawna był cenionym i wartościowym środkiem transportu. Konie, będąc potężnymi, mocnymi i szlachetnymi zwierzętami, niemal zawsze związane były z wojnami i podbojami. Symbolizują siłę, wolę walki i dumę.

• KATECHEZA DLA NAJMŁODSZYCH •

W każdą sobotę odbywa się na plebanii katecheza dla dzieci w wieku przedszkolnym.
Serdecznie zapraszamy najmłodszych na godz. 10.00

Chór „Dobre Słowo” wraca myślami do pobytu w Sokółce. Głównym celem naszej pielgrzymki było Sanktuarium Najświętszego Sakramentu, w którym uczestniczyliśmy w Eucharystii i adoracji Częstki Ciała Pańskiego. Podczas naszej wizyty pamiętaliśmy w modlitwach również o Naszej Wspólnocie Parafialnej i zamówiliśmy Mszę świętą w tamtejszym kościele, która odbyła się 18 marca o godz. 6.30.

Katarzyna Sitarska

PRACE BUDOWLANE W KIOSKU PARAFIALNYM

WŁĄCZENI DO WSPÓLNOTY PRZEZ CHRZEST ŚWIĘTY:

Banucha Karol Adam	25.12.2021
Łukasik Stefan Zygmunt	25.12.2021
Przybytek Nel	27.02.2022
Harackiewicz Joanna Gloria	27.02.2022
Jeruzalski Konrad	27.02.2022
Wielgosz Kacper	12.03.2022
Budrewicz Antonina Nadzieja	13.03.2022
Wykland Jakub	27.03.2022
Kondratowicz Maja Dorota	27.03.2022

ROCZNICE ZAWARCIA SAKRAMENTU MAŁŻEŃSTWA:

55. rocznica - Gertruda i Andrzej Jędrzejczyk	15.01.2022
58. rocznica - Maria i Piotr Kisielinicy	25.01.2022
45. rocznica - Danuta i Czesław Szymański	30.01.2022
1. rocznica - Ewelina i Kamil Maliborsecy	05.02.2022
20. rocznica - Marta i Marek	09.02.2022
32. rocznica - Gabriela i Dariusz Gębicczy	17.02.2022
56. rocznica - Jadwiga i Józef Roszkowscy	19.02.2022
23. rocznica - Anna i Janusz Baclawscy	19.03.2022
55. rocznica - Jadwiga i Stanisław Rękawek	20.03.2022
55. rocznica - Irena i Anatol Faliński	20.03.2022
55. rocznica - Bożena i Wiesław Boncalscy	25.03.2022
6. rocznica - Iwona i Bartłomiej Ossowsky	03.04.2022
54. rocznica - Marianna i Stanisław Kwiatek	12.04.2022
21 rocznica - Justyna i Marek	18.04.2022
37 rocznica - Mirosława i Piotr Ostrowscy	18.04.2022
21. rocznica - Małgorzata i Kazimierz	19.04.2022
60. rocznica - Irena i Ferdynand Wojciechowsky	24.04.2022
34. rocznica - Grażyna i Piotr Krauz	01.05.2022
50. rocznica - Małgorzata i Stanisław Łopatniuk	01.05.2022
16. rocznica - Doroty i Jarosława	27.05.2022
1. rocznica - Olga i Dawid	29.05.2022
50. rocznica - Rita i Jerzy Szachta	04.06.2022
21. rocznica - Anna i Aleksander	05.06.2022
55. rocznica - Maria i Edmund	11.06.2022
16. rocznica - Agnieszka i Rafał	12.06.2022
28. rocznica - Agnieszka i Krzysztof Kornaccy	18.06.2022
57. rocznica - Marianna i Stanisław Przyborowsky	19.06.2022
40. rocznica - Maria i Jan Maksymiuk	19.06.2022
15. rocznica - Anna i Sławomir Pisanko	24.06.2022
59. rocznica - Teresa i Jerzy Stawiczy	28.06.2022

POWOŁANI DO WIECZNOŚCI:

Śp. Marian Michaczyk, lat 79
 Śp. Krystyna Besler, lat 96
 Śp. Regina Pułkownik, lat 86
 Śp. Teresa Żarlińska, lat 71
 Śp. Jerzy Czarnul, lat 71
 Śp. Gabriela Puszkarcz, lat 84
 Śp. Joanna Przybyłowska, lat 83
 Śp. Jadwiga Żądowska, lat 89
 Śp. Teresa Brzozowska, lat 90
 Śp. Monika Zdunek, lat 28
 Śp. Grzegorz Bystrzanowski, lat 47
 Śp. Jan Grzybowski, lat 73
 Śp. Napoleon Orluk, lat 62
 Śp. Tadeusz Anyszek, lat 79
 Śp. Janusz Dulny, lat 79
 Śp. Stanisław Okuniewski, lat 82
 Śp. Tadeusz Jasnosik, lat 63
 Śp. Bolesława Jabłońska, lat 92
 Śp. Barbara Ufniarska, lat 81
 Śp. Bożena Rzepecka, lat 87
 Śp. Ewę Sułkowską, lat 61
 Śp. Elżbietę Podłuską, lat 79
 Śp. Agnieszka Litwinowicz,
 Śp. Irena Mnichowicz, lat 87
 Śp. Marian Cyrankowski, lat 69
 Śp. Józef Tyszkiewicz, lat 83
 Śp. Bronisława Chodyko, lat 67
 Śp. Felicja Nelke, lat 89
 Śp. Jan Lewiński, lat 78
 Śp. Tadeusz Przysawko, lat 69
 Śp. Edward Siezieniewski, lat 82
 Śp. Mirosława Nowak, lat 92
 Śp. Leokadia Czupryńska, lat 96
 Śp. Anna Bartnicka, lat 86
 Śp. Zygfryd Schoenhoff, lat 82
 Śp. Jerzy Senke, lat 87
 Śp. Zofia Zwara, lat 87
 Śp. Krystyna Grendowicz, lat 66
 Śp. Marian Olszewski, lat 86
 Śp. Mieczysława Fronczak, lat 98
 Śp. Anna Stasiak, lat 93;
 Śp. Tadeusz Dziedzic, lat 88
 Śp. Janina Chmielińska, lat 84;
 Śp. Stanisław Radecki, lat 76
 Śp. Krystyna Sagan-Piontek, lat 92
 Śp. Janusz Dąbkowski, lat 84
 Śp. Marian Matychniak, lat 83
 Śp. Helena Cieślik, lat 95
 Śp. Katarzyna Kozak, lat 70
 Śp. Izydor Nagiewicz, lat 76
 Śp. Teresa Walko, lat 84
 Śp. Jadwiga Iwankowska, lat 83
 Śp. Ryszard Moskaluk, lat 97
 Śp. Eugeniusz Tisler, lat 62
 Śp. Helena Senke, lat 93

Niech odpoczywają w pokoju wiecznym. Amen.

„Głos Brata” – pismo wydawane przez parafię pod wezwaniem św. Brata Alberta,
 adres: 80-395 Gdańsk, ul. Olsztyńska 2, tel. 058 556 42 40; e-mail: albert@diecezja.gda.pl; www.bratalbert.com.pl

Opiekun redakcji – Proboszcz ks. kan. Grzegorz Stolczyk. Redaguje zespół. Redakcja zastrzega sobie prawo do redagowania i skracania nadesłanych tekstów. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Listy do redakcji prosimy składać w punkcie sprzedaży prasy katolickiej przy kościele lub w kancelarii parafialnej.
 Opracowanie graficzne, skład i przygotowanie do druku: Teresa Sowińska. Korekta tekstu: Anna Jaśkowiak. Wiadomości parafialne: Siostra Amanda Różanka. Zdjęcia: z własnych zasobów.

WIELKANOC A.D. 2022

Fragment fresku z konwentu Św. Marka, ukazujący scenę spotkania Marii Magdaleny z Chrystusem Zmartwychwstałym, wykonany przez artystę renesansowego będącego także dominikaninem i błogosławionym Kościoła Katolickiego – Fra Angelico, żyjącego w latach 1395-1455.

**„Zmartwychwstał! Jezus Zmartwychwstał!
Nie ma Go już w grobie.
Życie odniosło zwycięstwo nad śmiercią”.**

Św. Josemaría Escrivá

Jezus Chrystus żyje. I to napełnia radością nasze serca. Jezus, który umarł na krzyżu, zmartwychwstał, zatriumfował nad śmiercią, nad mocami ciemności, nad cierpieniem i trwogą. W Nim mamy wszystko, poza Nim nasz życie pozostaje puste.

Ufajmy więc, bo „każde ludzkie cierpienie, każdy ból, każda słabość kryje w sobie obietnicę wyzwolenia, obietnicę radości [...] Nie ma zła, z którego Bóg nie mógłby wprowadzić większego dobra. Nie ma cierpienia, z którego nie mógłby uczynić drogi prowadzącej do Niego (Jan Paweł II „Pamięć i tożsamość”).

* * *

Radość Pana ukrzyżowanego i zmartwychwstałego niech będzie naszą siłą, niech porankiem wielkanocnym będzie każde spotkanie ze Świątłością świata w Eucharystii, czego wszystkim naszym Parafianom i gościom zdążającym ku własnemu zmartwychwstaniu w Chrystusie, życzą

Księża, Siostry Betanki oraz Redakcja Głosu Brata